

איש הגשם

עיבוד לבמה: דן גורדון

על-פי תסריט מאת:
בארי מורו ורונאלד באס

עברית: שלומי מושקוביץ

במאי: רוני ניניו

7.5.07

הדמויות:

צ'ארלי: בשנות השלושים. איש עסקים. חתיך. אנרגטי.

ריימונד: בסוף שנות הארבעים. אוטיסט בעל יכולות שכליות נדירות

סוזן: חברתו של צ'ארלי.

לוסי: סוכנת מכירות. כבת 35. תכליתית.

מר מוניי: עורך דין בשנות הארבעים

ד"ר דיוויד ברונר: פסיכיאטר בשנות החמישים.

ד"ר מרסטון: פסיכיאטר בשנות הארבעים

סאלי: מלצרית בדיינר

אייריס: נערת ליווי בקזינו

משרדו של צ'ארלי

(משרדו של צ'ארלי נמצא במוסך המשווק מכוניות קלאסיות כגון פרארי, למבורגיני, מזרטי וכד'. פוסטרים של מכוניות כאלו תלויים על הקירות. לוסי, טרודה בשיחת טלפון. היא כבת שלושים – עטויה משקפי שמש ורעמת שיער שופע.
סוזן בשנות העשרים המאוחרות שלה, יפה ועצמאית, מהסוג שגברים אוהבים. מודעת היטב לאטרקטיביות שלה.
צ'ארלי עצמו הוא חתיך בטרופ. חליפה איטלקית. מוקפד. עמוס מותגים. הוא אינו יושב ליד שולחן, אלא מסתובב בשטח.
כשעולה האור, הם עסוקים כולם בשיחות טלפון, כך שהם מדברים, רק שלא אחד עם השני.)

צ'ארלי: או קיי, אבל המכוניות האלה אצלך כבר חמישה שבועות!! (מקשיב)
כמה פעמים כבר נכשלת איתן בטסט של הזיהום אוויר?

סוזן: כן, פיטר. אני יודעת.

צ'ארלי: שלוש?! מה אני אגיד לך, אתה ממש מקצוען.

לוסי: מר ווייט טיפלנו בנושא של הזיהום אוויר. אני לא חושבת שכדאי שתחפשו עסקה במקום אחר.

צ'ארלי: אמרתי לך שאין לי ניסיון עם הפרארים האלה ואתה הבטחת לי שאתה מסדר לי אותם בזמן. לא, אל תגיד לי, כי זה לא מעניין אותי.

סוזן: פיטר, אני בטוחה שהבנק יכול לתת לנו עוד קצת אשראי.

צ'ארלי: יופי. אני אסביר את זה לבנק שאני חייב לו שלוש מאות אלף דולר, אתה מבין שכל הכסף שאין לי מושקע במכוניות האלה ואם אני לא מוכר אותן מחר בבוקר, אני גמור? אתה מבין את זה?

לוסי: כן, אבל אתה צריך להבין גם את הצד שלנו.

צ'ארלי: הבעיות שלך לא מעניינות לי ת'תחת

לוסי: מר ווייט בשום מקום לא תמצאו פראריים במחיר כזה

צ'ארלי: המכוניות האלה מכורות והייתי אמור לספק אותן כבר לפני כמעט שבועיים. מה כל ההיסטריה הזאת של הזיהום אוויר? הארבעה פרארים שלי, זה מה שדופק את החור באוזון?
(סוזן מניחה את כף ידה על שפופרת הטלפון ומסמנת לצ'ארלי)

סוזן: זה פיטר מהבנק. בקשר להלוואה. הוא אומר שאם הוא לא מקבל את הכסף עד חמש וחצי ... הוא מעקל את המכוניות.

צ'ארלי: (לשפופרת שלו) אני חוזר אליך.
תגידי לו... שראית אותי חותם על הצ'ק ומכניס אותו למעטפה. אולי יש בעיות בדואר או משהו.

סוזן: אני באמת לא מבינה מה קרה. כי ראיתי אותו חותם על הצ'ק כבר ביום חמישי... ואני אישית הכנסתי אותו לדואר.

לוסי: לא, אני לא יכולה לבטל עסקה על דעת עצמי... אתה חייב לדבר ישירות איתו.

צ'ארלי: שיעשה לך טובה אישית ויבקש מהמזכירה שלו שתבדוק שוב אם הצ'ק לא הגיע. תגידי לו את זה ואני עושה לך הלילה ... כמה טובות אישיות

לוסי: צ'ארלי...

צ'ארלי: מה?

לוסי: מר ווייט רוצה לבטל את העסקה,
הוא טוען שהם מצאו מכוניות אחרות שקבלו כבר תו תקן

סוזן: צ'ארלי, מה אני עם הבנק?

צ'ארלי: תגידי לו שהמכוניות עברו הרגע את הזיהום אוויר ושהניירות יהיו כאן תוך שעתיים. את מבינה אותי?

לוסי: כן. אני מבינה.

צ'ארלי: טוב מאוד. תגידי לו גם שאני מוריד להם חמשת אלפים דולר מכל מכונית על העיכוב ושאני מודה להם על הסבלנות. את איתי?

לוסי: אני אתך.

צ'ארלי: את בטוחה?

לוסי: כן, כן...

סוזן: מה אני עושה עם הבנק?

(צ'ארלי פונה לעבר סוזן, מכין כבר את השקר הבא)

צ'ארלי: אני על הטיסה עכשיו בדרך לקאריביים. יהיה לך קשר איתי ביום שני על הבוקר. בבקשה..

לוסי: (לטלפון) מר ווייט, היי... זה היה צ'ארלי בקו השני. הוא אמר שהמכונות בדיוק... אה... עוברות עכשיו את הבדיקות זיהום אוויר...

צ'ארלי (ללוסי): זה מה שאמרת?!

לוסי: ס'תומרת, עברו את הבדיקות. ואנחנו מחכים עכשיו רק לניירות ממשרד הרישוי. וכתודה על הסבלנות שלכם הוא מוכן להוריד לכם חמשת אלפים על כל מכונת

סוזן: (לטלפון) הוא כבר על הטיסה עכשיו. אתה יודע מה? אני אבטל את הצ'ק הזה וביום שני על הבוקר אני אשלח לך אחר. מה שבטוח. נראה לי שזה הכי טוב, לא? ... כן... תודה... אתה מלאך... באמת.. כן... תודה..... באמת.

לוסי: (לטלפון) לא מר ווייט, מה פתאום. תודה לך. על הסבלנות. תודה. להתראות.

סוזן: (לטלפון) ביי.

(יש רגע של שקט כשכולם מסתכלים זה בזה. סוזן ולוסי מותשים. צ'ארלי, לעומתם נראה רענן כאילו חזר מחופשה בקריביים)

צ'ארלי: מאה עשרים אלף דולר, לא רע בשביל כמה שיחות טלפון. אה?

לוסי: לגמרי לא רע.

סוזן: בחיים אל תבקש ממני לשקר בשבילך יותר

צ'ארלי: או קיי. סליחה. מוכנה?

סוזן: אתה בטוח שכדאי שניסע צ'ארלי, באמצע כל ההיסטוריה הזאת?

צ'ארלי: איזה היסטוריה. שום היסטוריה. תראי איזה יום יפה. אנחנו באל.איי. השמש זורחת, הים כחול..

(צ'ארלי וסוזן מתחילים לאסוף את החפצים שלהם כשהטלפון שוב מצלצל. לוסי עונה)

לוסי: הקלאסיות של בביט שלום. כן.... הוא בדיוק נמצא....

(לוסי מביטה בצ'ארלי. צ'ארלי מסמן לו בתנועות שפתיים "לא נמצא")

לוסי: ... מחוץ לעיר. אפשר להשאיר לו הודעה? כן..... אה... אני מבינה....
כן.... כן.... כן... בטח. אני אנסה להשיג אותו כמה שיותר מהר. בטח. תודה.

(לוסי מנתקת ומביטה בצ'ארלי. קפואה. צ'ארלי בטוח שעוד פעם משהו
נדפק בעסקאות)

צ'ארלי: דברי אלי. מה קרה?

לוסי: אני מצטערת, צ'ארלי.

צ'ארלי: מה קרה? עוד פעם הזיהום אוויר?

לוסי: אבא שלך נפטר.

צ'ארלי: אה. או קיי. ו...?

לוסי: זה היה עורך הדין של אבא שלך. ההלוויה מחר בסינסנטי.

סוזן: צ'ארלי... אתה בסדר?

צ'ארלי: מצטער על הסופשבוע

סוזן: הסופשבוע?..

צ'ארלי: תשמעי, אנחנו... לא היינו ... אמא שלי מתה כשהייתי קטן ו... לא
בדיוק הסתדרנו.

סוזן: אני באה אתך.

צ'ארלי: בשביל מה?

סוזן: כי אני רוצה.

צ'ארלי: שכחתי עם מי יש לי עסק. סינסנטי אה. הלך לנו הסופשבוע הזה...
(לוקח מטרייה והם יוצאים)

תמונה שנייה
ביתו של סנפורד בביט

צ'ארלי מביט במספר חפצים בעלי משמעות סנטימנטאלית מילדותו. סוזן נכנסת מאחוריו. מסירה את מעילה)

סוזן: הייתה הלוויה מכובדת... קצת קר, אבל...

צ'ארלי: ככה זה - קר בחיים. קר במוות.

(הוא פונה ומביט החוצה מהחלון. עצוב. סוזן מבחינה בכך)

סוזן: מה?..

(הוא פונה אליה, מבין שהשריון שלו נסדק לרגע ומנסה להשיב את הדברים לכנם)

צ'ארלי: מה מה?

סוזן: לא יודעת... אתה נראה פתאום ... עצוב.

צ'ארלי: שום עצוב. אני לא עצוב.

סוזן: זה בסדר להיות לפעמים קצת...

צ'ארלי: (עולה על דבריה) אבל אני לא עצוב.

סוזן: (עולה על דבריו) הוא בכל זאת היה אבא שלך אז זה טבעי שתהיה...

צ'ארלי: בסך הכל הסתכלתי מהחלון החוצה, או קיי? אפשר לא לעשות מזה עניין?

סוזן: צריך לטפל בורדים בגינה, הם הולכים למות.

צ'ארלי: טוב מאוד. שימותו. הם במילא הדבר היחיד שהוא באמת אהב.

סוזן: מה זאת אומרת?

(צ'ארלי עדיין נחוש לא לשתף אותה ברגשותיו)

צ'ארלי: איך שהעורך דין מגיע - אנחנו עפים מפה.

סוזן: צ'ארלי, דבר איתי. התחלת להגיד משהו, אז תגיד. מה, נולדת כשהוא היה בן... כמה... ארבעים וחמש או משהו. הוא בטח כבר היה בטוח שבחיים לא יהיו לו ילדים. היית הבן שלו. בטוח שהוא אהב אותך.

צ'ארלי: אהב אותי.. ראית את האוטו הזה, שם בחנייה?

סוזן: איזה אוטו? צ'ארלי, אני מנסה להבין מה קורה אתך ואתה מדבר איתי על מכוניות?

צ'ארלי: יודעת מה זה? ביואיק רואדמאסטר גג נפתח שנת 49. רק 8000 כאלה יוצרו. מנוע שמונה צילינדר בטור. פייר-בול. האוטו הזה היה מחוץ לתחום בשבילי. "זאת קלאסיקה, ללא ספק קלאסיקה" ככה הוא היה אומר. זה לא כלי לילדים. אני בן שש עשרה, בשישית... לא יודע מה קרה לי, אני מביא הביתה תעודה מעולה. ממוצע תשעים. אני בא אליו ושואל אותו אם אני יכול לקחת את הביואיק לסיבוב. לצאת עם חברים לחגוג את התעודה. הוא אומר לא. אני בכל זאת לוקח אותו. גונב את המפתחות ונוסע.

סוזן: לקחת אותו בלי רשות?

צ'ארלי: כן. לקחתי אותו בלי רשות.

סוזן: למה?

צ'ארלי: בגלל שזה הגיע לי. את לא מבינה שלא משנה מה עשיתי, זה אף פעם לא היה מספיק טוב בשבילי? אנחנו עם הביואיק על האוטוסטראדה, ארבעה ילדים בני שש עשרה. עוצרת אותנו משטרה. הוא דיווח על מכונית גנובה. לא שהבן שלו לקח את המפתחות בלי רשות. מכונית גנובה! כאילו שאיזה בנאדם זר, גנב, פרץ ולקח לו את הביואיק המזוינת שלו.
(פאזזה)

במשטרה. אנחנו במעצר, כן? כל האבות מגיעים תוך שעה ומשחררים את הבנים שלהם בערבות. הוא משאיר אותי שם.... יומיים. יומיים... שיכורים זרוקים על הרצפה

סוזן: לא פחדת?

צ'ארלי: בטח שפחדתי. השתנתי במכנסיים מרוב פחד. איך שחזרנו עזבתי את הבית. לא ראיתי אותו מאז.

סוזן: אף פעם לא סיפרת לי....

(צ'ארלי שקוע במחשבות)

צ'ארלי: (נזכר פתאום במשהו) את יודעת כשהייתי קטן , תמיד שהייתי פוחד
 אז ריינמן היה שר לי שירים ומרגיע אותי.

סוזן: ריינמן?

צ'ארלי: איש הגשם. חבר דמיוני כזה שילדים ממצויאים? אז לשלי קראו
 ריינמן. אני זוכר שתמיד כשהייתי פוחד אז הייתי מתכרבל מתחת לשמיכה
 והריינמן היה שר לי.

סוזן: ומה קרה לו בסוף?

צ'ארלי: כלום. התבגרתי.

סוזן: לא ממש.

(פעמון הדלת מצלצל. צ'ארלי הולך לדלת ופותח אותה למר מוניי, הנראה
 לא רק כעורך דין, אלא כנאמן המחזיק לא רק את נכסי המשפחה, אלא גם
 את סודותיה)

מוניי: מר בביט? צ'ארלס בביט?

צ'ארלי: צ'ארלי.

מוניי: אלפרד מוניי. עורך הדין ומנהל העיזבון של אביך. (לוחצים ידיים,
 צ'ארלי מציג לו את סוזן)

צ'ארלי: בוא תיכנס... (פונה לסוזן) מתוקה שלי, אכפת לך...

סוזן: אני אלך לטפל בורדים בגינה.

צ'ארלי: תודה.

(היא יוצאת. מוניי נכנס ופותח את תיקו)

מוניי: הצטערתי מאוד לשמוע על אבא שלך, הוא באמת היה מאוד...

צ'ארלי: למה שלא ניגש ישר לעניין.

מוניי: או.קיי. (הוא מוציא את הצוואה מהתיק שלו)

יש לי פה מכתב שאביך ביקש שתקרא.

(צ'ארלי לוקח את המכתב ומתחיל לקרוא)

צ'ארלי: "לבני, צ'ארלס בביט. צ'ארלס היקר: היום אני בן שבעים ושמונה. איש זקן. אבל לא מספיק זקן כדי לא לזכור באופן חי וצלול את היום שבו אימא שלך ואני הבאנו אותך מבית החולים הביתה. היית הילד המושלם, כל כך מלא חיים... כל כך מלא הבטחה. ואני זוכר גם את היום שבו עזבת את הבית, כל כך מלא במרירות ורעיונות גרנדיוזיים. כל כך מלא בעצמך...."

(נותן למוני את המכתב. מוני ממשיל לקרוא)

מוני: כמובן שהעובדה שגדלת בלי אימא יכולה אולי להסביר את הלב הסגור שלך, את חוסר היכולת שלך אפילו להעמיד פנים שאתה אוהב.... או מכבד אותי. אני סולח לך על כל זה. רק דע, שבגלל שלא כתבת לי או ניסית להתקשר אלי, כדי למצוא איזושהי דרך להיות חלק מהחיים שלי... נשארתי למעשה בלי בן. (פאזזה) אני מאחל לך את כל מה שתמיד חלמת שיהיה לך. אני מאחל לך את כל הטוב שבעולם."

(מוני מרים את עיניו כדי לראות איזה רושם, אם בכלל הדברים עשו על צ'ארלי)

צ'ארלי: זה הכל?

מוני: כן. זה הכל.

צ'ארלי: או קיי. אבל עכשיו יש את כל הקטע של הצוואה, לא?

(מוני לא מגיב ורק נוטל את הצוואה וקורא)

מוני: "אני, סנפורד בביט, בהיותי בדעה צלולה ובהכרה מלאה, מוריש בזאת לבני צ'ארלס בביט, את אותה ביואיק קונברטיבל, אשר למרבה הצער הביאה את יחסינו לסיומם העצוב. כמו כן, אני מוריש לו את גינת הורדים שלי שזכתה לפרסים רבים. מי ייתן והפרחים האלו יזכירו לו את ערכה של המצוינות ואת השאיפה לשלמות. "בכל הנוגע לביתי, נכסיי השונים, רכושי וכספי – אלה יופקדו בקרן נאמנות וינהלו בהתאם לכללי הנוסחא שתפורט להלן..."

צ'ארלי: מה זה? החלק האחרון.... מה זאת אומרת?

מוני: זאת אומרת ששווי העיזבון.... כשלושה מיליון דולר, לאחר ניכוי מיסים והוצאות.. הולכים לקרן נאמנות שה.. מוטב שלה נשאר בעילום שם.

צ'ארלי: מי? מי זה?

מוני: עילום שם. זה אומר שאני לא יכול להגיד לך.

צ'ארלי: מי מנהל את כל הכסף הזה? אתה? אתה שולט בכסף הזה?

מוניי: לא. הוא מינה אפוטרופוס לכסף הזה.

צ'ארלי: מה זאת אומרת? איך זה עובד העסק הזה? איך זה עובד?
מי זה?

מוניי: קוראים לו דיוויד ברונר.

צ'ארלי: ו...?

מוניי: אני מצטער, אבל אני לא יכול להוסיף שום דבר מעבר לזה.
אני מבין שאתה מאוכזב אבל...

צ'ארלי: מאוכזב? למה שאני אהיה מאוכזב? קיבלתי את הורדים, לא?
קיבלתי מכונית משומשת, לא? ובוא לא נשכח שה...איך קראת לזבל
הזה..... ה.... מה זה היה?

מוניי: המוטב.

צ'ארלי: בדיוק. המוטב. הוא מקבל שלושה מיליון דולר! אבל הוא לא קיבל
את הורדים, נכון? אני קיבלתי את הורדים. אני מעל לכל ספק קיבלתי את
הורדים!!!

מוניי: צ'ארלס..

צ'ארלי: ואם מישהו מעיז לגעת בורדים האלה, אני לא יודע מה אני עושה לו,
הבנת?

מוניי: באמת שאין שום צורך ל...

צ'ארלי: למה? לרצות ללכת להשתין על הקבר שלו? אם יש דבר כזה
גיהינום, אני מבטיח לך שאבא שלי יושב שם עכשיו ונקרע מצחוק. סנפורד
בביט. בא לך אולי להחליף אותי לחמש דקות בלהיות הבן של הבן זונה
הזה? שמעת מה היה כתוב במכתב הזה, תגיד לי, אתה שמעת?

מוניי: כן, שמעתי. אבל אולי אתה....

צ'ארלי: לא. אתה מוכן לחזור על זה? כי אני לא מאמין למה ששמעתי. לא
מאמין!!

(מוניי אוסף את הדברים שלו)

מוניי: אני בטוח שיש הצדקה למה שאתה מרגיש, אבל אני חושב שאין מה לעשות בקשר לזה.

צ'ארלי: אתה טועה מאוד. סמוך עלי שאתה מאוד, מאוד טועה. יש הרבה מאוד מה לעשות בקשר לזה. איפה אני יכול למצוא את הברונר הזה?

מוניי: בספר טלפונים.

צ'ארלי: בספר טלפונים. או קיי. אז או שאני מקבל ממנו בדיוק מה שמגיע לי, או שאני הולך לתבוע אותו. אני הולך לתבוע את הבית הזה ואת כל מה שמגיע לי, ואם אתה רוצה אתה יכול ללכת ולהוציא מהאדמה את החתיכת חרא הזה שקורא לעצמו אבא שלי ולהגיד לו שאם יש דרך לתבוע גם אותו אז אני מתכוון למצוא אותה! הבן אלף זונות הזה! האפס המזדיין, החרא הזקן והמסופלס הזה!

(מוניי יוצא. סוזן נכנסת)

סוזן: איך הלך?

צ'ארלי: בדיוק מה שציפיתי.

תמונה שלישית
משרדו של ברונר במוסד

ברונר: מר בביט, אני מצטער אני לא יכול למסור לך שום אינפורמציה.

צ'ארלי: ד"ר ברונר, אני לא רואה מה הטעם לכל הסודיות הזאת, אם המוטב הוא אחד מהמאושפזים במוסד הזה, אז....

דיוויד ברונר: זה נכון שאני האפוטרופוס של העיזבון, אבל לא אני ולא המוסד הזה, מקבלים משהו מזה.

צ'ארלי: שגם זה נראה לי לא הוגן. אולי זה משהו שאנחנו יכולים... לדבר עליו...

דיוויד ברונר: זה משהו שקיבלתי על עצמי יחד עם הנאמנות לאבא שלך. ואני מאמין שככה זה צריך להישאר. אתה נושלת מהזכויות שלך, בידי אדם שהיה לו קושי לבטא... אהבה. ואני מאמין... שאם הייתי במקומך, הייתי מרגיש אותו דבר.

צ'ארלי: בדיוק בגלל זה קיוויתי שנוכל לדבר. שתוכל אולי... להסביר את הצד של אבא. שאני אבין איך הוא יכול היה לעשות דבר כזה. (פאזזה) כי אם כבר מדברים, אז גם אני יכול לעשות כל מיני דברים.

דיוויד ברונר: אתה צריך לעשות מה שאתה חושב שאתה צריך לעשות.

(צ'ארלי מבחין במשהו מבעד לאחד החלונות. צועד לעבר החלון וצועק לעבר סוזן שאינה נראית)

צ'ארלי: מה המפגר הזה עושה ליד הביואיק שלי?. סוזן את יכולה אולי להעיף אותו מהאוטו שלי? זה מכונת קלאסית, לא צעצוע. (הוא פונה חזרה לברונר)

צ'ארלי: מה אמרת?

דיוויד ברונר: נדמה לי ששמעת מה אמרתי.

צ'ארלי: כן, אה? בכל מקרה לא נראה לי שמה שהמוסד הזה צריך זה את יחסי הציבור או ההוצאות של משפט מהסוג הזה. מה אתה אומר, דוקטור? בגלל שמה שאני הולך לעשות זה לתבוע אתכם ולהוציא לכם ת'מיץ מהתחת גם אם זה יהיה הדבר היחיד והאחרון שאני אעשה בחיים. ולתבוע גם אותך באופן אישי.

דיוויד ברונר: אין ספק שזה יהיה בזבז טראגי של חיים מלאי פוטנציאל.

(בדיוק אז, ריימונד נכנס. הוא בערך בשבע עשרה שנה מבוגר מצ'ארלי.
אוטיסט בעל רמת תפקוד גבוהה במיוחד)

ריימונד: בגלל שאבא נותן לי לנהוג באוטו בסופשבוע. לאט על השביל של
הכניסה. אני נהג מצוין. ללא ספק אני נהג מצוין.

דיוויד ברונר: זה לא ביקור של סופשבוע, ריי.

צ'ארלי: רגע, זה המשוגע שהתעסק עם האוטו שלי

ריימונד: בגלל שזה לא סוף שבוע אבל ללא ספק אני רשאי לנהוג

ברונר: ריימונד, זה לא ביקור. למה שלא תלך למועדון לראות טלוויזיה? אני
חושב שאחת התוכניות שלך בדיוק מתחילה. מר בביט, אני חושב שאין לנו
בעצם לאן להתקדם מכאן

צ'ארלי: צודק לגמרי. את ההתקדמות הבאה תיאלץ לעשות מול עורך הדין
שלי.

ריימונד: ו... ו... צריך להשתמש במאפרה, כי... כי... בשביל זה.. בשביל זה
היא שם. כדי להשתמש בה. בשביל זה.

צ'ארלי: זה מה שאבא שלי תמיד היה אומר. מה, אתה מכיר את האוטו
הזה?

ריימונד: זאת קלאסיקה ללא ספק קלאסיקה

צ'ארלי: מה

דיוויד ברונר: ריימונד, הגיע הזמן לתוכנית שלך

(צ'ארלי חוצה מול פניו של ברונר ישר לעבר ריימונד)

צ'ארלי: רגע, מאיפה אתה מכיר את האוטו הזה?

ריימונד: : רגע, מאיפה אתה מכיר את האוטו הזה?

ברונר: ריי

ריימונד: ביואיק רואודמאסטר 1949 שמונה צילינדר בטור. פיירבול. רק
שמונת אלפים ארבע מאות תשעים ושניים כאלה יוצרו. אבא נותן לי לנהוג
לאט על השביל של הכניסה. אבל לא ביום שני. ללא ספק לא ביום שני.

(ריימונד מתחיל ללכת מצ'ארלי. צ'ארלי עוצר אותו)

צ'ארלי: מי זה אבא שלך?

ריימונד: סנפורד בביט.

צ'ארלי: סנפורד בביט?

ריימונד: סנפורד בביט. שדרות בקרט, תשע מאות שישים ותשע, סינסנטי, אוהיו.

צ'ארלי: זאת הכתובת שלנו. מה הקטע של הבנאדם הזה, מי זאת אימא שלך?

ריימונד: אלינור בביט.

צ'ארלי: אלינור?

ריימונד: אלינור בביט מתה בחמישי לינואר 1969. אחרי מחלה קצרה ופתאומית. או או... עוד חמש עשרה דקות ל"בית המשפט לתביעות קטנות" - "אתם תראו כאן תיקים אמיתיים המטופלים בבית המשפט בקליפורניה ומובאים כאן להכרעה ב... בית המשפט לתביעות קטנות!!! דה דה דה דה... בית המשפט לתביעות קטנות... דה דה דה דה..."

(הוא יוצא וסוגר את הדלת בפניו של צ'ארלי. צ'ארלי פונה לברונר, כאשר, בצד השני של הבמה, ריימונד יושב יחד עם סוזן)

צ'ארלי: מי זה?

ברונר: זה אח שלך, צ'ארלי.

צ'ארלי: לא יכול... איך זה יכול להיות... אין... אין לי אח... אף פעם לא היה לי אח....

ברונר: זה אח שלך. ריימונד.

צ'ארלי: ריימונד, לא, זה לא נכון.

(צ'ארלי מניח לאינפורמציה הזאת לחלחל מעט, אבל לפני שהוא נתפס לרגשות הוא מתעשת וממשיך בטקטיקה שלו)

צ'ארלי: מה הוא בדיוק? משוגע או מה?

ברונר: לא. לא משוגע.

צ'ארלי: מה, מפגר?

דיוויד ברונר: לא בדיוק.

צ'ארלי: אז מה הוא עושה פה

דיוויד ברונר: הוא אוטיסט. אוטיסט בעל יכולת תפקוד גבוהה ביותר. הוא סוג של גאון. יש לו יכולות אדירות מצד אחד אבל כשלים מסוימים מצד שני.

צ'ארלי: מה זה אומר?

דיוויד ברונר: זה אומר שיש לו ליקוי שפוגם ביכולת שלו לתקשר ולהביע את הרגשות שלו. העולם הוא מקום מאוד מאיים ומסוכן מבחינתו ולכן הוא סיגל לעצמו כל מיני רוטינות וטקסים כדי להגן על עצמו; האופן שבו הוא אוכל. מתלבש. ישן. הולך לשירותים. מדבר. כל הפרה של הרוטינה הזאת, היא גיהנום בשבילו.

צ'ארלי: אבל אמרת שהוא גאון..

דיוויד ברונר: כן, ... הוא יכול למשל לקרוא שני ספרים בבת אחת. סימולטנית. אחד בכל עין. הוא סורק אותם. הוא יכול לזכור בעל פה עשרה עמודים בדקה. אנחנו לא יודעים בדיוק איך. כל מה שאנחנו יודעים זה שהמוח שלו בנוי בצורה שונה. מר בבית, ריימונד אח שלך, לא מסוגל.... לשכוח. כלום. תחשוב שכל הכאבים והצלקות שלך חיים בך טריים כאילו הם התרחשו לפני שעה או היום בבוקר. אולי האוטיזם שלו זאת הדרך שהוא פיתח כדי להתמודד עם הכאב הזה.

צ'ארלי: כמה זמן הוא כבר נמצא כאן?

דיוויד ברונר: אני הגעתי הנה לפני עשרים שנה והוא כבר היה כאן די הרבה שנים.

צ'ארלי: עשרים שנה. וכל הזמן הזה ידעת שיש לו אח ושאני אח שלו?

דיוויד ברונר: כן אז מה?

צ'ארלי: אז מה? אתה שואל אותי אז מה? למה כל השנים האלה אף אחד לא סיפר לי שיש לי אח? זה אז מה!!!

דיוויד ברונר: מה היית עושה בקשר לזה?

צ'ארלי: לא יודע. הייתי עושה משהו, או קיי? זאת אומרת.... הוא בכלל יודע כמה כסף יש לו? הרי הוא המוטב. הוא יודע כמה כסף אבא שלי השאיר לו?

דיוויד ברונר: הוא לא מבין את כל השיטה הזאת של הכסף.

צ'ארלי: הוא לא מבין את כל השיטה הזאת של הכסף. הוא ירש יותר משלושה מיליון דולר והוא לא מבין את הפאק'ן שיטה של הכסף. זה פואטי מאוד, אתה לא חושב?

(הם שותקים)

צ'ארלי: אני רוצה להיפגש עם אח שלי.

(הוא יוצא דרך הדלת ממנה יצא ריימונד)

תמונה רביעית
חדרו של ריימונד

סוזן: קובי ברייאנט

ריימונד: קובי ברייאנט. הצטרף לאן.בי.איי. ב1996. בעונה הראשונה שיחק 78 משחקים אבל עם ממוצע של 15.3 דקות למשחק.

סוזן: דינו ראדג'ה

ריימונד: דינו ראדג'ה.. הצטרף לסלטיקס ב1993. ממוצע של 15.1 נקודות ו- 7.2 ריבאונדים למשחק בעונה הראשונה שלו. שיחק שלוש עונות בסלטיקס עם ממוצע של 16.7 נקודות ו- 8.4 ריבאונדים למשחק.

סוזן: אתה מכיר את כל השחקנים שעל הקלפים?

ריימונד: (מבחין בצ'ארלי וברונר) אני לא יודע.

ברונר: הוא מכיר את כולם וכל מה שנכתב על האן.בי.איי. הכל בסדר ריי?

((צ'ארלי עובר על הספרייה של ריימונד. מביט בספרים ריימונד רואה את צ'ארלי מביט בספרים שלו ונעשה עצבני באופן בולט. מתנדנד כאילו הוא מתפלל או משנן לעצמו מנטרה.))

ריימונד: אני הולך להזמין מרק. ג'ורג' תתרכז. והכי חשוב לא להוסיף שום דבר להזמנה. בלי הערות, בלי שאלות, בלי טענות. צהריים טובים. מרק סרטנים לקחת. לא קיבלתי לחם. סליחה? לא קיבלתי לחם. לחם? שני דולר. שני דולר? אבל כולם קיבלו חינם. רוצה לחם? כן, מאד. שלושה דולר. מה פתאום שלושה דולר?! אתה יודע מה?! אין מרק. NO SOUP FOR YOU!

צ'ארלי: מה הוא עושה?

ברונר: כל פעם שהוא מתרגש או עצבני הוא עושה את הקטע הזה. מסיינפלד. מכיר?

צ'ארלי: מכיר הסופ נאצי. אבל למה הוא עושה את זה?

ברונר: זאת הדרך שלו להתמודד עם לחץ.

סוזן: אתה זוכר בעל פה את כל הפרק?

ברונר: את כל הפרקים. תשע עונות.

צ'ארלי: אני רואה שיש לך פה המון ספרים, קראת את כולם?

ריימונד: דייב

ברונר: הוא קרא והוא זוכר את הכל.

ריימונד: דייב.

ברונר: אתה לא אוהב שהוא נוגע לך בספרים, נכון ריימונד?

ריימונד: בגלל שזה ביקור לא מתוכנן, דייב! ללא ספק זה לא ביקור של סופשבוע.

ברונר: הוא מתרגש. זה בסדר, ריי.

ריימונד: זה ביקור לא מתוכנן, דייב!

סוזן: (לצ'ארלי) שים את זה במקום. הוא ביקש לא לגעת בספרים.

ריימונד: לא לגעת בספרים.

צ'ארלי: (לריימונד) וויליאם שייקספיר. אתה אוהב את שייקספיר, ריי?

ריימונד: אני לא יודע.

צ'ארלי: קראת את כל זה?

ריימונד: אני לא יודע.

צ'ארלי: אתה לא יודע?

ריימונד: דייב!

צ'ארלי: קראת את מקבת?

ריימונד: אני לא יודע. .... דייב!

צ'ארלי: קראת את המלט? קראת את הלילה השניים עשר?

סוזן: די, צ'ארלי. מספיק עם זה.

ריימונד: כן. ללא ספק קראתי הלילה השניים עשר. ללא ספק קראתי המלט.

צ'ארלי: קראת את כל המחזות שנמצאים בספר הזה, אבל אתה לא יודע אם קראת את הספר הזה?

ריימונד: אני לא יודע. דייב!

צ'ארלי: אתה לא יודע.

ברונר: כדאי שתשים את הספר בחזרה במקום.

צ'ארלי: אתה לא יודע. או קיי, או קיי, בסדר. תירגע. אני לא.... אני לא נוגע בכלום יותר, בסדר?

ברונר: זה בסדר, ריי. הכל בסדר, חבר שלי.

ריימונד: דייב. חבר שלי, דייב. חבר שלי.

ברונר: חבר הכי טוב שלי.

ריימונד: כן. חבר הכי טוב שלי, דייב.

(סוזן מנסה להחזיר לריימונד את הקלפים שלו. הוא נרתע ממגעה)

סוזן: אני מצטערת, לא התכוונו להרגיז אותך.

ריימונד: את לוקחת תרופה על בסיס קבוע?

ברונר: ככה הוא מראה לך שאת מוצאת חן בעיניו.

סוזן: אז למה הוא נרתע

ברונר: זה לא אישי. הוא פשוט לא מסוגל. אני האדם הכי קרוב אליו והוא מעולם לא חיבק אותי. ולא נגע בי. (מחייך) יותר מזה. אם אני אעזוב אותו, או איעלם בלי להגיד שלום. הוא אפילו לא ישים לב.

צ'ארלי: אני יכול להיות איתו רגע לבד?

סוזן: בשביל מה?

צ'ארלי: הוא אח שלי, או קיי? הוא במקרה אח שלי, בסדר?

סוזן: מה אמרת. מה זאת אומרת..?

ריימונד: צ'ארלי בביט. כן.

צ'ארלי: אני רוצה להיות איתו רגע לבד... אני רוצה להיות לבד עם אח שלי. אני רוצה לדבר איתו על אבא שלנו. אני חושב שאף אחד לא סיפר לו על אבא שלנו ואני חושב שזה לא בסדר.

ברונר: אתה רוצה, ריי? אתה רוצה להישאר קצת עם אח שלך צ'ארלי?

ריימונד: אני לא יודע.

צ'ארלי: נדבר על אבא שלנו.

ריימונד: אבא

צ'ארלי: אבא. נדבר קצת על אבא.

ריימונד: בגלל שעוד שש דקות ל"בית המשפט לתביעות קטנות". כמעט חמש דקות ל"בית המשפט לתביעות קטנות".

ברונר: הוא אף פעם לא מפסיד את זה. זה בסדר ריי? אני אחזור תוך חמש דקות. אני אהיה במשרד. (לצ'ארלי) חמש דקות.

(ריימונד לא עונה)

צ'ארלי: חמש דקות.

(צ'ארלי פונה לסוזן) את מוכנה להביא את האוטו לשער בכניסה, מתוקה?

סוזן: למה?

צ'ארלי: אני אגיד לך אח"כ..

סוזן: מה זאת הסודיות הזאת. תגיד לי עכשיו.

צ'ארלי: סוזן עשי לי טובה. תביאי ת'ביואיק לכניסה.

סוזן: ביי ריימונד.

(היא יוצאת. צ'ארלי וריימונד לבדם. שתיקה מביכה ביניהם לרגע. צ'ארלי מביט סביבו לוודא שהם אכן לבד, פותח את הדלת לוודא שאין איש במסדרון ופונה לריימונד)

צ'ארלי: היי, ריימונד. אבא מת. או קיי? אתה יודע? אמרו לך? אבא... מת.

ריימונד: מת. סנפורד בביט. מת

צ'ארלי: בדיוק. אבא מת. אמרו לך את זה?

ריימונד: אני לא יודע.

צ'ארלי: או קיי. אבל עכשיו אתה יודע, נכון? הוא בבית קברות. אתה רוצה לנסוע איתי לבקר אותו בבית קברות?

ריימונד: אני לא יודע.

צ'ארלי: מה זה אומר? שאולי אתה כן רוצה?

ריימונד: אני לא יודע.

צ'ארלי: אתה יודע, אני גר בלוס אנג'לס..... וחשבתי שאולי בא לך לנסוע איתי ללוס אנג'לס... לראות משחק של הלייקרס...

ריימונד: הלייקרס לא משחקים היום.

צ'ארלי: או קיי, לא היום. אנחנו לא חייבים ללכת למשחק היום.

ריימונד: יום שני. אין משחקים ביום שני.

צ'ארלי: (עולה על דיבורו) חשבתי שאולי תרצה לבוא איתי ללוס אנג'לס לראות את קובי בריינט משחק.

ריימונד: קובי בריינט פצוע. יחזור לשחק רק ביום חמישי.

צ'ארלי: חמישי? הוא חוזר בחמישי?

ריימונד: חמישי.

צ'ארלי: (עולה על דיבורו) מעולה. אני בדיוק פנוי ביום חמישי.

ריימונד: כן. חמישי. בגלל שאני לא יכול לנסוע בלי התרמיל שלי. ללא ספק אני לא יכול לנסוע בלי התרמיל שלי. והעפרונות שלי. והעטים שלי.

צ'ארלי: הנה, אני יכול לעזור לך לארוז בתרמיל את העפרונות שלך והעטים שלך.

(צ'ארלי מתחיל לארוז את התרמיל)

ריימונד: והמחברת שלי והרשימות שלי.

צ'ארלי: הנה, המחברת שלך, הרשימות שלך. עטים. עפרונות. הכל פה. בוא נזוז.

ריימונד: והפנס כיס שלי

צ'ארלי: הנה אני שם את הפנס שלך.

ריימונד: והציטוס שלי

צ'ארלי: ציטוס..

ריי: והתחתוני בוקסר שלי.

צ'ארלי: עזוב, ריי. תחתוני בוקסר אפשר למצוא בכל מקום.

ריימונד: (שורק)

צ'ארלי: (שורק) יופי. אז בוא ניסע ללוס אנג'לס.

ריימונד: לוס אנג'לס... קובי בריינט... עם תחתוני בוקסר...

תמונה חמישית
סוויטה במלון

(האור עולה כשצ'ארלי, נושא את המזוודה שלו, נכנס לסוויטה. ריימונד עם תרמיל הגב וסוזן נכנסת אחריהם)

צ'ארלי: היית פעם במלון ריימונד? בוא כנס

ריימונד: צריך לחזור לוולברוק. לחדר שלי.

צ'ארלי: מה פתאום. אנחנו אחים, אנחנו יתומים. ד"ר ברונר רוצה שנבלה קצת יחד. ואנחנו הולכים לבלות בגדול.

ריימונד: בגלל שארוחת ערב בשש וחצי.

(צ'ארלי מוביל את ריימונד לחדר השינה שלו)

סוזן: מתי הוא אמר את זה?

צ'ארלי: והנה – החדר של ריימונד. תראה איזה חדר ענק, אה ריי?

סוזן: מתי ברונר אמר את זה?

צ'ארלי: הוא אמר, בסדר?

סוזן: אז איך אני לא שמעתי?

ריימונד: זה לא החדר שלי. זה ללא ספק לא החדר שלי.

צ'ארלי: (לריימונד) רק להלילה, זה הכל.

(פונה לסוזן)

צ'ארלי: הוא אמר לי את זה, או קיי? כשהיינו לבד.

ריימונד: ללא ספק לא החדר שלי.

סוזן: זה... רק עד שנחזיר אותך הביתה.

ריימונד: בגלל שאני הולך להישאר כאן המון זמן. המון, המון זמן. זה הולך להיות הכי הרבה זמן ואני....

סוזן: לא, ריימונד, באמת....

ריימונד: איננו. אני איננו. לתמיד. לא בבית לתמיד.

סוזן: לא. זה רק הלילה. אני מבטיחה לך, ריימונד.

ריימונד: בגלל שהם הזיזו לי את המיטה.

סוזן: צ'ארלי

צ'ארלי: אין בעיה. זה בסדר. אני מזיז לך אותה בחזרה

ריימונד: בגלל שהם לקחו... הם לקחו את הספרים... הם לקחו את כל הספרים. אני צריך לחזור...

(הוא פונה על עקביו ומתחיל לעזוב את החדר)

צ'ארלי: היי, חבר שלי. היי, אל תדאג, אנחנו הולכים לבלות יחד. אתה הכי תהנה, תאמין לי... קובי בריינט.

סוזן: אתה לא מבין שהוא כל כך צריך את הסביבה שלו, וזאת לא הסביבה שלו.

(צ'ארלי לא שם לב לדבריה)

צ'ארלי: אה הה...

סוזן: מה, אה הה?

(צ'ארלי מבין שהיא תפסה אותו. הוא לא הקשיב למילה ממה שאמרה)

צ'ארלי: אה הה- אני מסכים איתך.

סוזן: מסכים עם מה?

צ'ארלי: עם מה שאמרת עכשיו.

סוזן: מה אמרתי עכשיו?

צ'ארלי: ש... את יודעת... נו, בלבול אותי עם השאלות האלה. קטעת לי את חוט המחשבה.

(ריימונד חוזר על דבריה של סוזן באותה האינטונציה)

ריימונד: אתה לא מבין שהוא צריך את הסביבה שלו, וזאת לא הסביבה שלו.

סוזן: תראה איך הוא מקשיב.

צ'ארלי: כמו תוכי הוא מקשיב!

סוזן: הוא בן אדם צ'ארלי, עם מוגבלות (פאזזה) מה שאני רוצה להגיד זה שהוא חייב את הסביבה הרגילה שלו ועכשיו הוא מחוץ לסביבה הרגילה שלו וזה מכניס אותו למצוקה.

צ'ארלי: תעשי לי טובה

ריימונד: בגלל שאין לי את הפודינג שוקולד שלי. אני צריך שיהיה לי את הפודינג שוקולד שלי למנה אחרונה.

(צ'ארלי מופתע לשנייה משינוי הנושא)

צ'ארלי: נזמין לך פודינג שוקולד. נקרא לרום סרוויס.

ריימונד: בגלל שאין לי את הספרים שלי.... וגם אין מדפים. אני אהיה נטול ספרים. נטול ספרים.

סוזן: צ'ארלי, בוא נחזיר אותו הביתה.

צ'ארלי: הנה ספר. ספר טלפונים. תראה כמה מילים, אה ריי?

(צ'ארלי מעביר לו את הספר ומחייג בטלפון הנייד שלו)

צ'ארלי: (לעצמו) נו כבר, לוסי. תעני. אני הולך לאבד שלוש מאות אלף דולר והמפגרת הזאת לא עונה. אם כאן שש, מה שעה שם?

ריימונד: ארוחת ערב בשש וחצי.

סוזן: שלוש.

צ'ארלי: שלוש? מה קורה לה, היא לקחה חופש או מה?

ריימונד: סבן -אפ.

צ'ארלי: תעשה לי טובה. תקרא את הספר שלך.

ריימונד: סבן -אפ.

סוזן: אין לו סבן-אפ, אין לו את הספרים שלו. חסרים לו כל הדברים שעוזרים לו להרגיש בטוח.

ריימונד: לא בטוח. לא בטוח. סבן-אפ. סבן-אפ.

סוזן: מתי ברונר אמר לך את זה, זה לא נשמע לי הגיוני.

צ'ארלי: אני יודע מה טוב בשבילו, או קיי? אני אח שלו.

(ריימונד מרים את התרמיל והתכולה שלו נופלת)

ריימונד: (שורק) דייב! דייב!!

(סוזן הולכת לחדרו של ריימונד)

סוזן: (לריימונד) מה קרה, ריי?

סוזן: צ'ארלי, בוא ניקח אותו הביתה.

צ'ארלי: הוא בסדר גמור. נזמין לו ארוחת ערב והכל יהיה בסדר. מה הוא אמר שהוא רוצה? המבורגר, מה אתה רוצה, ריי?

ריימונד: בגלל שביום שני יש לנו פיצה פפרוני לארוחת ערב.

(צ'ארלי חוצה לחדרו של ריימונד. מרים את השלט בחדר שלו)

צ'ארלי: פיצה פפרוני. הנה, בוא תראה טלוויזיה בינתיים. (הוא מדליק את הטלוויזיה. ריימונד מצטרף לאות הפתיחה של התוכנית)

ריימונד: ברוכים הבאים ל... גלגל המזל! שימו לב לכל המתנות האלה, פרסים יקרי ערך שרק מחכים להיות שלכם!!! אלפי דולרים במזומן! למעלה ממאה חמישים אלף דולר ב... גלגל המזל!!

צ'ארלי: כן. רום סרוויס? אני רוצה להזמין בבקשה פיצה פפרוני גדולה, נכון?

סוזן: בשבילי לא.

צ'ארלי: פפרוני גדולה. כמה זמן זה ייקח? או קיי. ותביאו לי גם שתי בירות, סבן-אפ ופודינג

ריי: שוקולד. שוקולד

צ'ארלי: שוקולד. פודינג שוקולד. אין פודינג שוקולד? אז תביאו משהו שנראה דומה.

(צ'ארלי מנתק ומעביר לריימונד את השלט)

היי ריי. קח את השלט. האוכל שלך עוד מעט מגיע ואנחנו נהיה בינתיים בחדר השני. תישאר כאן ותראה טלוויזיה, בסדר?

ריימונד: בגלל שאני הולך להיות כאן המון זמן. המון.

(האורות מתעמעמים כשצ'ארלי לוקח את סוזן למיטתם. כשכל האורות כבים נדלק אור של פנס.)

מעבר זמן. ריימונד מחזיק פנס וקורא בעזרתו בספר הטלפונים שלו. קולות של זיון עולים מחדרם של סוזן וצ'ארלי. ריימונד קם ומחקה את הקולות והולך בעקבותיהם לחדרו של צ'ארלי. הוא נכנס. סוזן וצ'ארלי מתחת לשמיכה, עושים אהבה, כמעט בשיא. ריימונד מתיישב על הספסל שבקצה המיטה שלהם. וכשהם גומרים יחד ריימונד מחקה אחריהם את הקולות שהם השמיעו)

סוזן: אני חושבת שריימונד פה.

צ'ארלי: מה? ריימונד? ריימונד, אתה פה?

ריימונד: (מאיר עליו עם הפנס) צ'ארלי. צ'ארלי בביט.

צ'ארלי: תעוף מפה! צא החוצה! צא!!

סוזן: תפסיק עם זה.

ריימונד: שורק

(ריימונד יוצא וסוזן וצ'ארלי מציצים מתחת לשמיכה)

סוזן: לך אליו.

צ'ארלי: בשביל מה?

סוזן: הוא אח שלך. הוא לא מבין כלום. הוא לא מבין מה הוא עשה לא בסדר. אתה סתם העלבת אותו. לך אליו.

(צ'ארלי יוצא מהמיטה, לובש תחתונים כשהוא עדיין מתחת לשמיכה. מתלבש והולך לחדר של ריימונד הקורא בספר הטלפונים שלו)

צ'ארלי: ריימונד, מה עשית בחדר שלי, אה? מה חיפשת שם?
ריימונד: אני לא יודע.

צ'ארלי: אתה לא יודע מה עשית בחדר שלי?

ריימונד: היו קולות.

צ'ארלי: או קיי. אבל הקולות האלה הם לא העסק שלך, מבין? אתה קולט?
אה? עכשיו שים בצד את הספר טלפונים הזה, תפסיק להתנהג כמו מפגר
ולך לישון. אתה שומע מה אני אומר לך? לך לישון!

ריימונד: בגלל שעכשיו תשע דקות לאחת עשרה. כיבוי אורות באחת עשרה.

צ'ארלי: מהיום יש חוקים חדשים.

(הוא מכבה את הפנס של ריימונד והולך חזרה לחדרו. ריימונד מדליק את
הפנס שלו וממשיך לקרוא)

סוזן: היית אמור להתנצל בפניו, לא להתנפל עליו.

צ'ארלי: מה הייתי צריך? להתייחס אליו כמו לתינוק? אני לא אימא שלו,
בסדר?

סוזן: אבל עוד פעם העלבת אותו. קראת לו מפגר.

צ'ארלי: אבל זה מה שהוא לא?

סוזן: כן?, אז בוא נחזיר אותו למוסד

צ'ארלי: הוא אח שלי. אנחנו משפחה, או קיי?

סוזן: זה משפחה אצלך? אמרו לך היום פעם ראשונה בחיים שיש לך אח.
אתה אומר שהוא אח שלך, אבל אני לא רואה שום סימן לאיזשהו רגש. אני
לא אומרת שזה חייב להיות שמחה גדולה, אבל משהו.

צ'ארלי: היי. את לא יודעת כלום ממה שעובר עלי, או קיי?

סוזן: מה עובר עליך?

צ'ארלי: הרבה, בסדר? רגשות..... סערת רגשות... לא קל לי, או קיי?

סוזן: בולשיט.

צ'ארלי: אל תשכחי שאבא שלי מת לפני כמה ימים.

סוזן: וזה ממש מזיז לך. ודוקטור ברונר לא אמר לך להוציא את ריימונד. זה קשקוש! אני יודעת שזה בולשיט. אז מה הוא עושה כאן? מה אנחנו עושים כאן?

צ'ארלי: זה בגלל שאני מעוצבן עליו.

סוזן: על ריימונד?

צ'ארלי: על אבא שלי.

סוזן: אתה מעוצבן על אבא שלך, אז אתה מביא הנה את ריימונד?

צ'ארלי: כן

סוזן: מה ההיגיון?

צ'ארלי: מה ההיגיון? הוא השאיר לריימונד את כל הכסף ולי - כלום. הוא קיבל הכל. אני קיבלתי אפס.

סוזן: מה!?

צ'ארלי: הוא קיבל שלושה מיליון דולר, אני קיבלתי כלום. אז אני הולך להחזיק אותו אצלי עד שאני אקבל את החצי שמגיע לי.

(סוזן קמה מהמיטה, אוספת בגדים ומתחילה להכניס אותם למזוודה)

צ'ארלי: מה זה? מה קורה לך? תירגעי!

סוזן: אני גמרת עם זה.

צ'ארלי: מה זאת אומרת גמרת עם זה?

סוזן: זאת אומרת שאני עוזבת.

צ'ארלי: את עוזבת?

סוזן: כן.

צ'ארלי: את עוזבת אותי עכשיו? כשהכי קשה לי? אני צריך אותך!

סוזן: אתה לא צריך אף אחד.

צ'ארלי: מה זאת אומרת, אני לא צריך אף אחד. מה עשיתי? את מוכנה להגיד לי מה הפשע הגדול שעשיתי?

סוזן: אתה מנצל אנשים. אתה מנצל את ריימונד. אתה מנצל אותי. אתה מנצל את כולם!

צ'ארלי: אני מנצל אותו? ריימונד, אני מנצל אותך? אני מנצל אותך, ריימונד?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: סתום ת'פה! הוא עונה עכשיו על שאלה מלפני חצי שעה! הוא קיבל שלושה מיליון דולר שסתם ישכבו אצלו. שאין לו מושג מה לעשות איתם. אני קורס פה! אני צריך את הכסף הזה. את יודעת שאני צריך אותו!

סוזן: אז אתה גונב אותו? ומה יהיה עם ריימונד?

צ'ארלי: אני אחזיר אותו לוולברוק או שאני אשים אותו במקום יותר טוב. עם הכסף שאני אקבל אני אוכל לשים אותו במקום יותר טוב..... מקום הרבה יותר טוב. מקום מעולה, בסדר? בגלל שיש לי המון שאלות והמון דאגות בקשר לאופן שבו הם מטפלים שם ב... הטיפול שלהם שאני רוצה לדבר איתך עליו.
מה זה משנה לו איפה הוא יהיה? הוא יישאר אותו דבר בכל מקום.

סוזן: חוץ מזה שלך יהיה את הכסף שלו.

צ'ארלי: (נטרף לגמרי) הכסף שלו? הכסף שלו? מה עם הכסף שלי? איפה הכסף המזוין שלי, אה? מגיע לי חצי מהכסף הזה! הבנאדם הזה, היה גם אבא שלי, או קיי?

סוזן: חשבתי שאתה שונא אותו.

צ'ארלי: אבל אני עדיין הבן שלו.

סוזן: אז חטפת את ריימונד.

צ'ארלי: לא חטפתי אותו. בסך הכל לקחתי חצי מהכסף. ששייך לי.

סוזן: אתה מטורף.

צ'ארלי: זה תורשתי אצלנו. את מוכנה אולי לחכות? את מוכנה בבקשה לחכות קצת? אבא שלי דפק לי את החיים, מה את רוצה ממני?

סוזן: אני רוצה לצאת מפה. החוצה.

(היא יוצאת וטורקת את הדלת בפרצופו של צ'ארלי. צ'ארלי חוזר לחדרו. טורק את הדלת. ריימונד נשאר שם, בחסות החשיכה.)

ריימונד: אני הולך להזמין מרק. ג'ורג' תתרכז. והכי חשוב לא להוסיף שום דבר להזמנה. בלי הערות, בלי שאלות, בלי טענות. צהריים טובים. מרק סרטנים לקחת. לא קיבלתי לחם. סליחה? לא קיבלתי לחם. לחם? שני דולר. שני דולר? אבל כולם קיבלו חינם. רוצה לחם? כן, מאד. שלושה דולר. מה פתאום שלושה דולר?! אתה יודע מה?! אין מרק.

!NO SOUP FOR YOU

אני הולך להזמין מרק. ג'ורג' תתרכז. והכי חשוב לא להוסיף שום דבר להזמנה. בלי הערות, בלי שאלות, בלי טענות. צהריים טובים. מרק סרטנים לקחת. לא קיבלתי לחם. סליחה? לא קיבלתי לחם. לחם? שני דולר. שני דולר? אבל כולם קיבלו חינם. רוצה לחם? כן, מאד. שלושה דולר. מה פתאום שלושה דולר?! אתה יודע מה?! אין מרק.

!NO SOUP FOR YOU

חושך.

תמונה שישית
דיינר

(צ'ארלי וריימונד נכנסים)

צ'ארלי: סליחה

מלצרית: בוקר טוב

צ'ארלי: בוקר, בוקר

(ריימונד מביט בתג עם השם של המלצרית)

ריימונד: סאלי דיבס, דיבס, סאלי.

סאלי: נעים מאד

ריימונד: דיבס, סאלי. ארבע-שש-אחת-אפס-אחת-תשע-שתיים.

סאלי: מה?

ריימונד: דיבס, סאלי. ארבע-שש-אחת-אפס-אחת-תשע-שתיים.

סאלי: זה הטלפון שלי.

ריימונד: ארבע-שש-אחת-אפס-אחת-תשע...

סאלי: (קוטעת אותו) איך אתה יודע את מספר הטלפון שלי?

ריימונד: ספר טלפונים.

סאלי: ספר טלפונים?

ריימונד: דיבס סאלי. ארבע-שש-אחת-אפס-אחת-תשע-שתיים. שדרות פארק ליין שלושים ושבע.

צ'ארלי: הוא.. אה... זוכר כל מיני דברים קטנים לפעמים.

סאלי: אבל הוא ידע את זה עוד לפני שהוא ראה אותי. וגם את הכתובת. זאת הכתובת שלי. איך ידעת את זה?

ריימונד: (ברכות) איך ידעת את זה?

צ'ארלי: ריי

ריימונד: אני לא יודע.

צ'ארלי: אתה זוכר את כל ספר הטלפונים?

ריימונד: לא. (מגחך)

סאלי: אף אחד לא יכול לזכור בעל פה את כל ספר הטלפונים.

צ'ארלי: התחלת מהתחלה?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: עד לאן הגעת?

ריימונד: ג'יי.

צ'ארלי: ג'יי?

ריימונד: ג'ונסון . וויליאם מרטין. ג'ונסון.

צ'ארלי: אתה זוכר בעל פה? A-B-C-D-E-F-G-H-I-J- הכל עד ג'יי?

ריימונד: חצי מג'יי.

סאלי: ג'יזוס

ריימונד: ג'יזוס מיגל דה לה ברקה. ארבע-תשע- שש-חמש-שמונה-שבע- אחת.

סאלי: אתה חייב לקחת אותו לטלוויזיה. הוא יהיה מליונר

צ'ארלי: ללא ספק מליונר

ריימונד: ללא ספק מליונר

(יוצאת)

צ'ארלי: זה היה טוב. אהבתי את זה. אתה רעב? מה בא לך לאכול?

ריימונד: יום שלישי. ארוחת בוקר פנקייק. זה עם.. סירופ מייפל

צ'ארלי: ועוד איך שזה עם סירופ מייפל.

ריימונד: (שורק) בגלל שהם לקחו לי את הקיסמים. אין לי את הקיסמים שלי.

צ'ארלי: אתה לא צריך קיסמים. במסעדה אוכלים עם מזלג.

ריימונד: הם לקחו לי את הקיסמים.

צ'ארלי: אתה לא צריך קיסמים לפנקייק. זה ייפול לך.

ריימונד: אין לי את הסירופ מייפל שלי. אני בלי הסירופ מייפל שלי ובלי הקיסמים שלי.

צ'ארלי: (עולה על דיבורו) לא קיבלנו את הפנקייק, נכון?

ריימונד: אין סירופ מייפל.

צ'ארלי: כשנזמין פנקייק, הם יביאו סירופ מייפל, או קיי?

ריימונד: הסירופ מייפל צריך להיות על השולחן לפני הפנקייק.

צ'ארלי: אבל עוד לא הזמנו, ריי.

ריימונד: כשהם יביאו את הסירופ מייפל זה יהיה מאוחר מידי. ללא ספק מאוחר מידי.

צ'ארלי: איך זה יכול להיות מאוחר מידי, אה ריי? עוד לא הזמנו את הפנקייק, אז איך זה יהיה מאוחר מידי?

ריימונד: אם אנחנו הולכים להיות פה כל הבוקר בלי קיסמים ובלי סירופ מייפל, אני ללא ספק לא הולך להיות...

(צ'ארלי תופס את ריימונד בעורפו)

ריימונד: אאו!!

צ'ארלי: אל תעשה סצנה!

ריימונד: אאו!!

צ'ארלי: ותפסיק להתנהג כמו איזה פסיכי!

ריימונד: שורק

(הוא מוציא מחברת מתיקו ומתחיל לכתוב בה)

צ'ארלי: מה זה? מה אתה כותב? תן לי לראות.
 "רשימת פגיעות קשות ביותר" "רשימת פגיעות קשות ביותר של צ'ארלי
 בביט"? מה אתה צוחק עלי?

ריימונד: מספר 4 בשנת אלפיים. מעך ומשך והכאיב לי בצוואר ב 12 למרץ
 אלפיים בדיינר

צ'ארלי: מעך ומשך והכאיב לי בצוואר בשנת 2000

ריי: בדיינר.

(צ'ארלי מנענע בראשו ומוציא מכיסו טלפון נייד. קם ומתרחק מעט
 מריימונד. צליל טלפון נשמע והאור עולה על ד"ר ברונר העונה לטלפון)

ברונר: שלום צ'ארלי, זה דייוויד ברונר

צ'ארלי: ד"ר ברונר

ברונר: איפה אתה?

צ'ארלי: מה זה משנה.

ברונר: אתה חייב להחזיר אותו הנה, מר בביט.

צ'ארלי: כן, אין בעיה. ברגע שאני מקבל מה שמגיע לי.

ברונר: שמה זה אומר?

צ'ארלי: שזה מיליון וחצי דולר. אני לא גרידי, אני רוצה רק את החצי שמגיע
 לי. שריימונד יעשה לעצמו אוסף של קיסמים מזהב אם בא לו.

ריי: קיסמי שיניים, אני בלי הקיסמי שיניים שלי

ברונר: אני לא יכול לעשות את זה. אתה יודע שזה לא תלוי בי.

ריי: אני אהיה נטול קיסמים..

צ'ארלי: ריי. תפסיק עם זה!

ברונר: רק תחזיר אותו, מר בביט. תחזיר אותו מיד. הוא צריך להיות כאן.
זה הבית שלו.

צ'ארלי: תראה, רק שיהיה ברור, כן? אני אח שלו. אז אל תדבר אלי כאילו
חטפתי אותו או משהו.

ברונר: ריימונד לא נמצא כאן בכפייה. הוא תמיד יכול לצאת מכאן, אבל זאת
לא הנקודה. הנקודה היא שפה מטפלים בו ודואגים לצרכים המיוחדים שלו
הכי טוב. זה הכל.

צ'ארלי: בוא נרד מהבולשיט הזה, או קיי? אני אמור לקבל חלק מהירושה
של אבא שלי. אם אתה לא מוכן שנסגור משהו בינינו, אני פשוט לוקח אותו
איתי ללוס אנג'לס. כי אני הולך לדרוש משמורת על ריימונד. הוא אח שלי
ואני אדרוש עליו משמורת.

ריימונד: בגלל שהם לקחו לי את הקיסמים

צ'ארלי: סליחה, את מוכנה להביא לו קיסמי שיניים בבקשה?

סאלי: מה?

צ'ארלי: קיסמים!! הוא רוצה קיסמי שיניים! אפשר לקבל פה קיסמים, או
מה?

ברונר: אני חושב שאתה פשוט לא מודע לחומרת המעשה שעשית.
ובעניין המשמורת על ריימונד לא תהיה לי ברירה אלא להיפגש איתך בבית
המשפט.

צ'ארלי: אין בעיה. ניפגש בבית משפט. בוא ריי, אנחנו זזים.

(הוא מנתק. מסתובב ונתקל בסאלי מלצרית שהביאה חבילת קיסמים. הם
מתפזרים על הרצפה. ריימונד מביט בהם מוקסם. צ'ארלי רוצה כבר לעוף
משם)

צ'ארלי: שיט!

ריימונד: (בשקט) שמונים ואחד, שמונים ואחד, שמונים ואחד!

צ'ארלי: מה שמונים ואחד, ריי?

ריימונד: קיסמים. שמונים ואחד.

צ'ארלי: מה, יש פה הרבה יותר משמונים ואחד, ריי.

ריימונד: בסך הכל מאתיים ארבעים ושלושה.

(צ'ארלי מביט במלצרית)

צ'ארלי: כמה קיסמים יש בחבילה?

סאלי: מאתיים חמישים.

צ'ארלי: וואוו, ריי. מעולה. פספסת רק בשבעה. בוא.

סאלי: לא, יש פה שבעה בתוך הקופסא.

(צ'ארלי מביט בריימונד. נדהם. מוציא מהכיס את ה"פאלם פיילוט שלו")

צ'ארלי: אתה טוב בחשבון, אה?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: כמה טוב?

ריימונד: אני לא יודע.

צ'ארלי: בוא שב. כמה זה 312 כפול 123?

ריימונד: 38376.

סאלי: זה נכון?

צ'ארלי: לגמרי. 38376.

סאלי: זה מדהים.

צ'ארלי: ריי, כמה זה 4343 כפול 1234?

ריימונד: 5359262.

סאלי: הוא גאון. אתה חייב לקחת אותו לטלוויזיה. (יוצאת)

צ'ארלי: טלוויזיה אה. אז מה ריי אתה באמת גאון אה?

ריימונד: אני לא יודע.

צ'ארלי: אז למה ד"ר ברונר אמר שאתה לא מבין את השיטה הזאת של הכסף?

ריימונד: דייב ברונר.

צ'ארלי: אנחנו אחים נכון ריי?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: ואחים, אתה יודע, מתחלקים ביניהם חצי חצי, כי הם אחים. בדיוק כמו שקניתי לך אתמול פיצה.

ריימונד: פפרוני.

צ'ארלי: פפרוני בדיוק. היית רוצה לשלם לי חזרה את החצי שלי?

ריי: כן

צ'ארלי: פייר זה פייר

ריי: כן

צ'ארלי: אז נגיד שפתאום מודיעים לך שקיבלת דולר ואתה היית רוצה לתת לי את החצי שלי נכון, שזה?

ריי: שמונים דולר

צ'ארלי: לא ריי. יש לך דולר ואתה רוצה לתת לי חצי. כמה היית נותן לי?

ריי: עשרים דולר

צ'ארלי: לא ריי. תתרכז. חצי דולר זה..

ריי: שמונים דולר

צ'ארלי: גאון. ללא ספק גאון. בוא נטוס לאל.איי.

תמונה שביעית
טרמינל בשדה התעופה

הודעת תעופה: זוהי קריאה אחרונה לטיסת יונייטד 513 לדנבר ולוס אנג'לס עלייה למטוס דרך שער 46. זוהי קריאה אחרונה.

(צ'ארלי נכנס, מדבר בטלפון הנייד שלו. הוא מחזיק באחת מרצועות תרמיל הגב של ריי. ריימונד מחזיק בשנייה)

צ'ארלי: (בטלפון) תקשיבי לוסי השארתי את הביואיק בחניון הראשי של הטרמינל. אני אהיה באל.איי. תוך שלוש שעות, אני מטפל בהלוואה מהבנק ואנחנו נקבל את הפאקן מכוניות אני מבטיח לך. אני אדבר איתך ברגע שאני נוחת. בוא ריי, קראו לטיסה שלנו. אנחנו צריכים לעלות למטוס.

(הם הולכים וריי מביט החוצה)

ריימונד: (שורק) בגלל שיש שם המון מטוסים בחוץ.

צ'ארלי: ברור שיש שם מטוסים. זה שדה תעופה, ריי. בוא!

ריימונד: בגלל שטיסה זה דבר מאוד מסוכן.

צ'ארלי: היי, מה אתה מדבר, זאת התחבורה הכי בטוחה. אתה הכי תיהנה, תאמין לי.

ריימונד: כן.

צ'ארלי: בוא כבר.

ריימונד: לא, לא.

צ'ארלי: ריימונד, אנחנו בשדה תעופה.

ריימונד: כן.

צ'ארלי: אנשים טסים מפה. מה אתה חושב שאנחנו עושים פה?

ריימונד: 1999, שלושים תאונות מטוס. מאתיים עשרים הרוגים. מאוד מסוכן. מאוד מסוכן.

צ'ארלי: או קיי. אבל המטוס הזה מאוד בטוח. וחוף מזה, אני חייב להיות בלוס אנג'לס ואין לי זמן לשטויות האלה, או קיי?

ריימונד: אני לא יודע, אני לא יודע.

צ'ארלי: אתה לא יודע?

ריימונד: לא.

צ'ארלי: מה הבעיה? זאת החברה הזאת?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: חברת התעופה הזאת?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: בסדר, אין בעיה. בוא נטוס באחרת. הנה, יש טיסה של אמריקן אירליינס.

ריימונד: אמריקן אירליינס 482 התרסק ב 27 לאפריל 1994. אין ניצולים.

צ'ארלי: בסדר, לא נטוס עם אמריקן. יש עוד המון טיסות.

ריימונד: כן, המון טיסות.

צ'ארלי: הנה. קונטיננטל.

ריימונד: קונטיננטל 1715 התרסק בחמישה עשר בנובמבר 1987. חמישים ושניים הרוגים.

צ'ארלי: אתה חייב להבין, ריי, אני במצב מאוד רציני.

ריימונד: כן. מאוד רציני.

צ'ארלי: אתה מבין שאני חייב להגיע ללוס אנג'לס כמה שיותר מהר? אז אתה חייב לעלות למטוס, אתה קולט את זה?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: אתה חייב לעלות על המטוס.

ריימונד: לעלות על המטוס.

צ'ארלי: הנה, יש טיסה של דלתא בשתיים עשרה בלילה. מה אתה אומר ריי? מה עם דלתא?

ריימונד: מטוס של דלתא התרסק בשני לאוגוסט 1985 בדרך לדאלאס.
סופה נוראית.

צ'ארלי: בסדר, אבל לכל החברות...

ריימונד: 135 הרוגים.

צ'ארלי: לכל החברות היו פה ושם תאונות, אבל זה לא אומר שהן לא בטוחות.

ריימונד: קוואנטאס.

צ'ארלי: קוואנטאס?

ריימונד: קוואנטאס לא התרסקו אף פעם.

צ'ארלי: קוואנטאס!?

ריימונד: לא התרסקו אף פעם.

צ'ארלי: זה מעולה, ריי. זה בדיוק מתאים לי עכשיו. אתה יודע למה? כי אין טיסות של קוואנטאס מפה ללוס אנג'לס. אנחנו צריכים לקחת מטוס ממלבורן!

ריימונד: אוסטרליה.

צ'ארלי: בדיוק. מלבורן בפאק'ן אוסטרליה בשביל לקחת מטוס ללוס אנג'לס.

ריימונד: עיר הבירה קאנברה. שלוש מאות ושלושה-עשר אלף תושבים ו..

צ'ארלי: אנחנו עולים עכשיו על המטוס המזוין הזה, הבנת? בוא!

(הוא מושך את ריימונד שנשמט מידי, אוחז את ראשו וצורח)

צ'ארלי: או קיי, או קיי. בסדר. אנחנו לא עולים על המטוס הזה, או קיי? אנחנו לא עולים על המטוס הזה, ריי. זהו. אין מטוס.

ריימונד: אין מטוס.

צ'ארלי: אנחנו לא טסים.

ריימונד: לא טסים.

צ'ארלי: אתה הורג אותי, ריי. אני אצטרך לנהוג עכשיו כל הדרך ללוס אנג'לס. בוא, אנחנו לא טסים. קח רק את התיק הדפוק שלך.

(הוא מושיט את רצועת התיק לריימונד במקום להושיט לו את ידו)

ריימונד: לא טסים.

צ'ארלי: לא טסים

ריימונד: בגלל שעוד שתי דקות לגלגל המזל בחמש, בגלל שיש גלגל המזל בחמש.

(צ'ארלי וריימונד יוצאים מהטרמינל)

תמונה שמינית
חדר במוטל דרכים

ריימונד יושב וצופה בטלוויזיה, רושם הערות במחברת שלו. צ'ארלי מדבר בטלפון הנייד שלו)

צ'ארלי: (בטלפון) את מוכנה לתת לי לדבר רגע, סוזן..... אני לא חטפתי בן אדם. אני צריך את הכסף הזה! סוזן... סוזן?
(הוא מנתק ומסתכל לעבר ריימונד) נשים, אה?

ריימונד: נשים, אה?

(שומעים רעש של מכונית נכנסת לחנייה ואורות חולפים על הקיר. צ'ארלי מביט החוצה מהחלון)

צ'ארלי: תראה מה זה. סטודיבייקר גולדנאוק 57. מאתיים שבעים וחמישה כוח סוס.

ריימונד: בגלל שאני נהג מצוין.

צ'ארלי: אתה יודע לנהוג?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: מתי נהגת?

ריימונד: בגלל שאני נוהג בביואיך כשאבא בא לבקר אותי בוולברוק.

צ'ארלי: אבא הרשה לך לנהוג בביואיך?

ריימונד: כן. לאט, על השביל שבכניסה.

צ'ארלי: אבא היה באוטו? גם אבא היה באוטו, ריי?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: אני אתן לך לנהוג פעם, טוב?

(הוא פותח את המזוודה ומוציא ממנה תחתונים נקיים וגרביים. זורק לעבר ריימונד שלא מניד עפעף. נותן להם ליפול לידו)

צ'ארלי: תחתונים וגרביים נקיים, ריי. שיהיה לך למחר בבוקר.

ריימונד: בגלל שאין לי את התחתונים שלי.

צ'ארלי: בגלל זה נתתי לך תחתונים, שיהיו לך בבוקר תחתונים.

ריימונד: בגלל שאלה לא תחתוני בוקסר. שלי בוקסר וכתוב עליהם ריימונד, פה כתוב קלווין קליין.

צ'ארלי: (פורק את המזוודה) או קיי, נעבור בדרך באיזו חנות ואני אקנה לך תחתוני בוקסר.

ריימונד: אני קונה את הבוקסר שלי ב K מרט

צ'ארלי: או קיי K מרט

ריימונד: בסינסנטי.

צ'ארלי: אנחנו לא חוזרים עכשיו לסינסנטי, ריי, או קיי? אז אל תתחיל עם זה.

ריימונד: רח' פיין 400

צ'ארלי: אנחנו לא חוזרים לסינסנטי. לא צריכך לחזור 1000 קילומטר רק כדי לקנות זוג תחתוני בוקסר.

ריימונד: פיין פינת בורנט.

צ'ארלי: מה אמרתי עכשיו, ריי?

ריימונד: תחתוני בוקסר ב K מרט. בסינסנטי.

צ'ארלי: אני יודע שאתה שומע שם בפנים מה אני אומר לך.

ריימונד: על התחתוני בוקסר שלי כתוב השם שלי, לא של קלווין.

צ'ארלי: אני לא מוכן לשמוע אפילו עוד שנייה אחת את החרא הזה.

ריימונד: ללא ספק לא בוקסר. לא בוקסר וכתוב עליהם קלווין קליין.

צ'ארלי: ריימונד, שמעת מה אמרתי לך? תסתום כבר את הפה שלך!

(ריי שותק לרגע)

ריימונד: בגלל שסינסנטי התרחקה מאוד. אנחנו כל הזמן מתרחקים מ K מרט.

צ'ארלי: יש K מרט כמעט בכל מקום. חוץ מזה K מרט זה ערימה של זבל.

ריימונד: רח' פיין 400, פיין פינת בורנט

צ'ארלי: אנחנו לא חוזרים לסינסנטי, וזה סופי!

ריימונד: K מרט בסינסנטי

(צ'ארלי מאבד את העשתונות ומתחיל גם הוא להשתגע קצת)

צ'ארלי: מה זה כבר משנה איפה אתה קונה תחתונים? אה, ריימונד? תחתונים זה בסך הכל תחתונים! אתה יכול לקנות אותם גם בסין, או בשוויץ וזה עדיין יהיה בסך הכל פאק'ן תחתונים. מה זה כבר משנה? זה תחתונים! תחתונים זה תחתונים זה תחתונים!

צ'ארלי: לך תשטוף שיניים. כבר כמעט אחת עשרה.

ריימונד: כיבוי אורות באחת עשרה.

צ'ארלי: כן, כיבוי אורות באחת עשרה.

ריימונד: אני הולך להזמין מרק. ג'ורג' תתרכז. והכי חשוב לא להוסיף שום דבר להזמנה. בלי הערות, בלי שאלות, בלי טענות. צהריים טובים. מרק סרטנים לקחת. לא קיבלתי לחם. סליחה? לא קיבלתי לחם. לחם? שני דולר.

צ'ארלי: אתה עוד פעם מתחיל עם זה?

ריימונד: שני דולר? אבל כולם קיבלו חינם. רוצה לחם? כן, מאד. שלושה דולר.

צ'ארלי: בוא אני אגיד לך משהו ריי, או קיי? זה לא מונולוג, הדבר הזה. זה לא משהו שבנאדם אחד אמור להגיד. זה ג'ורג', ג'רי והסופ נאצי. וכשאתה עושה את זה, זה ג'ורג' ג'ורג' וג'ורג'. זה סיטקום. זה אמור להצחיק. נראה לי שאם תבין שזה מצחיק, הכל יהיה הרבה יותר קל.

ריימונד: רוצה לחם? כן, מאד. שלושה דולר. מה פתאום שלושה דולר?! אתה יודע מה?! אין מרק.
NO SOUP FOR YOU

צ'ארלי: בסדר. לך לצחצח, או קיי?

(הוא הולך לעברו ומוציא משחה מהשפופרת על מברשת השיניים של ריי)

צ'ארלי: ותפסיק לנסות להצחיק, כי אתה לא מצחיק.

ריימונד: ריינמן המצחיק..... ... שיניים מצחיקות...

צ'ארלי: מה אמרת?

ריימונד: שיניים מצחיקות.

צ'ארלי: למה אמרת שיניים מצחיקות?

ריימונד: אתה אמרת שיניים מצחיקות. ריינמן מצחיק.

צ'ארלי: ריינמן. אני אמרתי ריינמן?

ריימונד: כן. ריינמן מצחיק.

צ'ארלי: ניסיתי להגיד ריימונד ויצא לי ריינמן?

ריימונד: כן. ריינמן מצחיק.

צ'ארלי: אתה. אתה ... איש הגשם? ריינמן?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: אז אתה גרת אתנו?

ריימונד: כן

צ'ארלי: מתי....מתי עזבת...?

ריימונד: ב 21 ליוני, 1969

צ'ארלי: אתה זוכר את זה? אתה זוכר את היום הזה?

ריימונד: אכלתי קורן פלקס עם שמנת-תות לארוחת בוקר. ב 21 ליוני 1969.

צ'ארלי: זה היה אחרי שאימא מתה.

ריימונד: אימא מתה אחרי מחלה קצרה ופתאומית. חמישי לינואר 1969.

צ'ארלי: ואתה זוכר את היום הזה? אתה זוכר את היום שעזבת?

ריימונד: כן

צ'ארלי: ואני הייתי שם?

ריימונד: אתה היית בחלון ונופפת לי מהחלון. להתראות ריינמן. ביי, ביי ריינמן. ביי, ביי ריינמן.

צ'ארלי: אז.... אז אתה היית שר לי?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: מה היית שר? איזה שיר זה היה...? איזה שיר?

ריימונד: (שר)

Well she was just seven-teen. You know what I mean.

And the way she looked was way be-yond com-pare....

צ'ארלי: (שר) so how could I dance with another...?

ריימונד: (בפלצט) ....Oooooooo....

צ'ארלי וריימונד:

...when I saw her stand-ing there.:

Well she, looked at me. And I , I could see.

That before too long I'd fall in love with her.

She wouldnt dance with another, oh,

When I saw her standing there.

צ'ארלי: אהבתי שהיית שר לי?

ריימונד: כן.

צ'ארלי הולך לעבר הכיור ופותח את זרם המים החמים. אדים יוצאים
(ריימונד מבוהל)

ריימונד: לא. לא. לא. אסור!

צ'ארלי: זה בסדר, ריי. הכל בסדר. לא מה...? מה אסור?

ריימונד: מים חמים שורפים את התינוק!

צ'ארלי: מים חמים שורפים את התינוק. מה? איזה תינוק? אני?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: אני?

ריימונד: כן. מים חמים שורפים את התינוק.

צ'ארלי: זה בסדר. הכל בסדר. לא נשרפתי. אני בסדר גמור. לא נשרפתי. תסתכל עלי. בבקשה.

ריימונד: (נרגע מעט) כן, מים חמים שורפים את התינוק.

צ'ארלי: לא נשרפתי. אני לא שרוף, ריי.

ריימונד: חם שורף את התינוק. חם שורף את התינוק.

צ'ארלי: לא נשרפתי.

ריימונד: כן.

צ'ארלי: הכל בסדר. אז בגלל זה הוא הוציא אותך מהבית.

ריימונד: כן. ללכת לוולברוק עכשיו.

צ'ארלי: בוא. כבר אחת עשרה. כיבוי אורות.

ריימונד: כן.

(צ'ארלי, ברכות ועדינות מרביות, מוביל את ריימונד למיטתו שליד החלון. הוא מוריד לריימונד את הגרביים, עוזר לו לפשוט את המכנסיים ועוזר לו להיכנס למיטה)

צ'ארלי: לילה טוב, ריימונד.

ריימונד: (לוחש) ..... צ'א-ר-ל-י..... צ'א-ר-ל-י..... צ'א-ר-ל-י.....

חושך.

תמונה תשעית
חדר במוטל דרכים

(למחרת. צלצול בסלולרי של צ'ארלי. הוא עונה)

סוזן: (מעבר לקו) השארתי לך כבר ארבע הודעות, למה אתה לא חוזר אלי?

צ'ארלי: מה התקשרת אליי, אני מצטער לא שמתי לב. קרה משהו?

סוזן: צ'ארלי אני מצטערת, הכל נגמר.

צ'ארלי: סוזן, שום דבר לא נגמר, הכל יהיה בסדר. אני..

סוזן: (עולה על דבריו) העסק התמוטט. וויט רוצה את המקדמה שלו בחזרה והבנק עיקל את המכוניות. אתה חייב שמונים אלף דולר.

צ'ארלי: שמונים אלף?, מאיפה אני מביא עכשיו שמונים אלף דולר?

סוזן: שאלה טובה. ואני זאת הבטחתי שהצ'ק כבר בדואר, זוכר?

צ'ארלי: מה את רוצה שאני אעשה? שאני אדפיס דולרים?

סוזן: אני לא מתכוונת להמשיך לשקר בשבילך, צ'ארלי. צריך לסגור את העסק בצורה חוקית יש מסמכים שצריך לחתום עליהם ונמאס לי לנקות את החרא שאתה משאיר אחרך.

צ'ארלי: אני תקוע פה באמצע חור מזדיין בקולורדו, או קיי? אבל יש לי את ריימונד עלי ואני לא יכול לטוס. אז אם באמת כל כך חשוב לך לסדר הכל אז תעלי על מטוס ותפגשי אותי באיזה מקום בדרך ואני אחתום על כל מה שצריך לחתום. תחייבי את הכרטיס אשראי שלי.

סוזן: פעם אחרונה. תתקשר אלי ותגיד לי איפה תהיה מחר ואני אגיע.

צ'ארלי: סוזן. אני רוצה להגיד לך משהו. אני חושב שיש ביננו זאת אומרת היה ביננו משהו טוב ואני לא רוצה לוותר על זה.

סוזן: ביי, צ'ארלי.

ריימונד: אני הולך להזמין מרק. ג'ורג תתרכז. והכי חשוב..

צ'ארלי: (קוטע אותו) תעשה לי טובה, תפסיק עם זה, או קיי?

ריימונד: והכי חשוב לא להוסיף שום דבר להזמנה

צ'ארלי: הרגע הודיעו לי שהפסדתי את כל העסק. אני יכול לקבל רגע אחד של שקט לפני שאני משתגע באופן סופי. לך תפתח טלוויזיה, אולי יש בית משפט לתביעות קטנות.

ריימונד: בגלל שבית משפט לתביעות קטנות בארבע וחצי. עוד שש שעות ועשרים ושמונה דקות.

צ'ארלי: טוב, אז גלגל המזל.

ריי: שבע וחצי. ערוץ שש.

צ'ארלי: בסדר, בוא נבדוק מה יש עכשיו. (לוקח את מדריך הטלוויזיה) בוא נראה... מה יש בעשר וחצי....

ריי: ערוץ חמש, אליפות באולינג, ערוץ שש מה הבעיה שלך. ערוץ שבע-מועדון האלוהים, תוכנית דת עם פט רוברטסון. ערוץ שמונה- ססמי סטריט. בואו כולם ותצטרפו לארני, ברט ואוסקר, ברחוב הכי אהוב בעולם.

צ'ארלי: ריי, עצור רגע. (עולה על רעיון) ערוץ ששים וחמש, שתיים עשרה וחצי.

ריי: אופרה ווינפרי.אנורקסיה; מחלה או החלטה.

צ'ארלי: תשע בערב. ערוץ שתיים עשרה.

ריימונד: סיינפלד- פרק ידה, ידה. שידור חוזר.

צ'ארלי: תשע וארבעים

ריימונד: סרט קולנוע. חלף עם הרוח. FRANKLY MY DEAR I DON'T GIVE A DAMN שידור חוזר.

צ'ארלי: שידור חוזר? מה אתה אומר?...
(לצ'ארלי מבריק פתאום רעיון)

צ'ארלי: כמה קיסמים נפלו מהקופסא, ריימונד?

ריימונד: מאתיים ארבעים ושלושה.

צ'ארלי: מאתיים ארבעים ושלושה. או.קיי.

ריימונד: או.קיי.

צ'ארלי פותח את תיק הטיסה שלו ומחטט בו, שולף חפיסת קלפים ומתחיל לערבב אותם)

צ'ארלי: אתה יודע קלפים?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: ריימונד, אתה מכיר את כל הקלפים שמשחקים איתם?

ריימונד: אני יודע קלפים.

צ'ארלי: כמה קלפים יש בחפיסה?

ריי: חמישים ושניים

צ'ארלי: בוא הנה. אתה מסתכל? (לוקח 12 קלפים מהחבילה ואת השאר מפזר על המיטה)

ריימונד: כן. (ריי בוחן את הקלפים המפוזרים על המיטה)

צ'ארלי: או קיי. איזה קלפים נשארו לי ביד?

ריימונד: תשע, אס, שבע, מלך, שתי מלכות, שמונה, נסיך, עוד שבע, שני עשר ו...חמש אחד.

צ'ארלי: חמש אחד.

ריי: חמש אחד

צ'ארלי:אתה מדהים.

ריי: אתה מדהים.

(צ'ארלי חושב לרגע ארוך)

צ'ארלי: אתה יודע מה זה קזינו, ריי?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: טוב מאוד. אבל בקזינו אסור להראות שאתה סופר קלפים

ריי- אסור

צ'ארלי: כי הם חושבים שזאת רמאות, או קיי? אז בוא נגיד שאנחנו בקזינו משחקים בלאק ג'ק. או קיי?

ריימונד: בלאק ג'ק, כן.

צ'ארלי: אבל אתה יכול לעשות לי סימנים, נכון?

ריי: כן

צ'ארלי: נגיד, אם אתה רואה שאני הולך להפסיד, אתה שם ג'יטון אחד, (ריי-אחד) אם אני הולך לנצח אתה שם שניים, מבין? אחד לרע, שניים לטוב.

ריי: אחד לרע, שניים לטוב.

צ'ארלי: בדיוק. אחד לרע, שניים בן זונה.

ריימונד: אחד לרע, שניים בן זונה.

צ'ארלי: ריימן, אנחנו נוסעים ללאס וגאס!!

תמונה עשירית
בר האירוח בקזינו

צ'ארלי יושב על הבר עם ריימונד, מחזיק קופסא מלאה עד גדותיה
בג'יטונים)

צ'ארלי: תסתכל על זה, ריי? רואה את זה? זה אתה הרווחת. עשית את זה.

ריימונד: כן.

צ'ארלי: אתה עשית את זה.

ריימונד: אני עשיתי את זה.

צ'ארלי: מי החבר הכי טוב שלי?

ריימונד: החבר הכי טוב שלי.

צ'ארלי: תראה כמה כסף. אתה יודע כמה כסף יש פה?

ריימונד: המון. המון כסף.

צ'ארלי: בדיוק. המון כסף. תשעים וחמש אלף דולר. אתה יודע מה אני יכול
לעשות עם כל כך הרבה כסף? זאת אומרת, מה אנחנו יכולים לעשות?

ריימונד: ללכת למשחק של הלייקרס.

צ'ארלי: בדיוק. ללכת למשחק של הלייקרס. ולא סתם, אלא לשבת ממש על
המגרש, עם ג'ק ניקולסון ומג'יק ג'ונסון.

ריימונד: שניים בן זונה.

צ'ארלי: שניים בן זונה

(צ'ארלי עונב לריימונד עניבה)

ריימונד: איי, חונק.

צ'ארלי: זה לא חונק.

ריימונד: חונק את הצוואר.

צ'ארלי: זאת עניבה, ריי.

ריימונד: מסביב לצוואר.

צ'ארלי: זה אמור להיות מסביב לצוואר, זה כל הקטע של עניבות.

ריימונד: תולה. תולה אותי בצוואר.

צ'ארלי: אני לא תולה אותך. בינתיים.

צ'ארלי: רואה. זה לא חונק.

ריימונד: לא חונק. הדוק.

צ'ארלי: (משחרר לו קצת את העניבה) בוא אני הולך לפרוט את זה. אתה נשאר פה, או קיי? אתה לא זז מפה עד שאני חוזר.

ריימונד: כן.

צ'ארלי: הבנת?

ריימונד: כן.

צ'ארלי יוצא וזונה בשם אייריס נכנסת. עונדת טונות של תכשיטים מזויפים. מביטה סביבה ורואה את ריימונד. זוקפת ראשה אליו. הוא מסיר את מבטו ממנה. היא ניגשת אליו)

איריס: היי..... אתה בעניין של.. בילוי?

ריימונד: אני לא יודע.

איריס: איך קוראים לך?

ריימונד: ריימונד.

איריס: לי קוראים אייריס. אני מוצאת חן בעיניך?

ריימונד: אני לא יודע.

איריס: אתה לא יודע? אני חושבת שאם תכיר אותי קצת אז תדע. למה שלא נעשה היכרות קצת יותר... מעמיקה.

ריימונד: כ-ן. היכרות מעמיקה.

אייריס: אתה רוצה היכרות מעמיקה?

ריימונד: כ-ן.

אייריס: אז טוב, בוא.

(צ'ארלי בדיוק חוזר והולך לכיוונם)

צ'ארלי: אין לו עליו כסף, מותק.

אייריס: שזה לא יטריד אותך, חומד. אנחנו סתם מדברים.

ריימונד: כ-ן. סתם מדברים.

צ'ארלי: בוא נעלה למעלה, ריי. אה? מה קורה?

ריימונד: היכרות מעמיקה. סתם מדברים.

אייריס: באיזה חדר אתם? אני אחזיר אותו.

צ'ארלי: זה בסדר. אתה רוצה להישאר כאן ולעשות איתה.... היכרות מעמיקה?

ריימונד: כ-ן. היכרות מעמיקה. סתם מדברים.

צ'ארלי:אני אהיה שם, אם אתה צריך אותי, או קיי?

ריימונד: כ-ן.

(צ'ארלי זז מעט על הבאר, אבל שומר עין על ריימונד)

אייריס: נראה לי שאני לא מוצאת חן בעיניו.

ריימונד: אח שלי, צ'ארלי בביט.

אייריס: צ'ארלי בביט נראה קצת צעיר כדי להיות אח שלך.

ריימונד: נולד ב 16 לאוגוסט 1965. יום ראשון. טמפרטורות גבוהות לעונה.

אייריס: אז מה אתם עושים פה?

ריימונד: אנחנו סופרים קלפים.

אייריס: אתם סופרים קלפים..... אה, אה...

ריימונד: אנחנו סופרים קלפים.

אייריס: מה עוד אתם עושים?

ריימונד: אנחנו סופרים קלפים.

אייריס: הבנתי. אתם סופרים קלפים. אבל מה אתם עושים חוץ מזה?

ריימונד: את לוקחת תרופה על בסיס קבוע?

אייריס: טוב, שמע. אני חייבת ללכת.

(היא קמה ומתחילה ללכת)

ריימונד: בטח, מתי היכרות מעמיקה?

אייריס: יותר מאוחר.

ריימונד: באיזה שעה?

אייריס: ב...עשר. DON'T CALL ME, I'LL CALL YOU

(היא יוצאת)

ריימונד: בגלל שאני צריך להיות במיטה באחת עשרה. כיבוי אורות באחת עשרה. בעשר עוד אור.
(צ'ארלי מתקרב לריימונד)

צ'ארלי: היא מוצאת חן בעיניך, ריי? היא יפה בעיניך?

ריימונד: כן. מאוד נוצצת. ללא ספק, מאוד נוצצת.

צ'ארלי: היא נדלקה עלייך, אה?

ריימונד: אייריס בעשר. DON'T CALL ME, I'LL CALL YOU

תמונה אחת עשרה
סוויטה מלכותית במלון

(צ'ארלי וריימונד נכנסים לסוויטה)

צ'ארלי: הסוויטה הכי מפוארת בלאס וגאס. ויש לי עוד משהו בשבילך.

(הוא הולך לעבר השולחן ומביא טלוויזיה ניידת)

צ'ארלי: טה טם. שלא תפסיד אף פעם גלגל המזל.

(הוא נותן לו את הטלוויזיה ומדליק אותה)

ריימונד: בגלל שהמסך נורא קטן.

צ'ארלי: תודה גם לך.

ריימונד: כן-כן.

צ'ארלי: וזאת המיטה שלך. כמו שאתה אוהב.

ריימונד: כן-כן.

צ'ארלי: בדיוק כמו שאתה אוהב, אה?

ריימונד: כן-כן.

צ'ארלי: תסתכל על עצמך, בנאדם. אתה מר לאס וגאס, אה, ריי?

ריימונד: הרבה אורות. מאוד נוצץ. מאוד תוסס.

צ'ארלי: כמו שכבר אמרתי לך, ריי, עשינו הרבה כסף היום. הרבה כסף. ואני יודע שפה ושם יצא שקצת צעקתי עליך בימים האחרונים.

ריימונד: כן-כן. מעך ומשך והכאיב לי בצוואר ב12 למרץ 2000 בדיינר.

צ'ארלי: כן, בדיוק. אבל פשוט הייתי בלחץ, מבין? ואתה הצלת לי ת'תחת

ריימונד: כן-כן.

צ'ארלי: מה שאני אומר זה שאני צריך להודות לך, לא יכולתי לעשות את זה בלי.. אתה יודע, העזרה שלך. אז אני רוצה שתדע שאני..... מצטער, אתה יודע, על הצעקות וכל זה.

ריימונד: כ-ן.

צ'ארלי: מה שאני אומר זה... שאני מבקש סליחה. אני רק רוצה שתדע שאני מצטער על זה ואני מתנצל, ריי. זאת התנצלות. התנצלות רשמית. נסחפתי קצת בגלל הלחץ, אבל אני מצטער. אני מתנצל, מבקש סליחה. מצטער.

(ריימונד לא מגיב)

צ'ארלי: יש לך.... אתה רוצה גם להגיד משהו, ריי?

ריימונד: כ-ן. אני צריך להיות בעשר בבר. עם אייריס. היכרות מעמיקה. היא תתקשר אלי. ללא ספק תתקשר אלי. DON'T CALL ME, I'LL CALL YOU.

צ'ארלי: אייריס, אה? הדייט שלך. תזמין אותה לרקוד.

ריימונד: כ-ן, לרקוד. יש לי דייט בבר בעשר עם אייריס.

צ'ארלי: אתה יודע לרקוד?

ריימונד: אני לא יודע.

צ'ארלי: אני יכול ללמד אותך

ריימונד: ללא ספק, ללא ספק חייב ללמוד לרקוד בשביל הדייט.

צ'ארלי: כי בעשר יש לך דייט עם הזונה הכי רקדנית בלאס וגאס.

ריימונד: כ-ן.

צ'ארלי: בוא, עמוד פה. תסתכל על הרגליים שלי, ריי. או קיי. רק על הרגליים שלי.

(צ'ארלי מתחיל לנוע בתנועות ריקוד, אוחז בעדינות במרפקו של ריימונד וריימונד אוחז בו חזרה בעדינות, מזיזים יחד את הרגליים)

צ'ארלי: תעשה מה שאני עושה, או קיי? אנחנו רק מזיזים קצת את הרגליים שלנו.

ריימונד: כ-ן.

צ'ארלי: או קיי. עכשיו אתה הגבר ואני כאילו האישה, אז אתה צריך להוביל, או קיי? אז אתה צריך.... אה.... אתה צריך ל... אה.. לשים את היד

השמאלית שלך כאן, ככה. ואל תפסיק לזוז, ריי. אתה צריך להמשיך כל הזמן את התנועה. יד שמאל למעלה. ועכשיו קח את היד השנייה שלך ותשים אותה מאחורה על הגב שלי, או קיי?

ריימונד: כ-ן.

(צ'ארלי מושך את ריי לאיזה מין חיבוק של ריקוד וריימונד נרתע)

צ'ארלי: אתה רוצה ללמוד לרקוד?

ריימונד: כ-ן.

צ'ארלי: אז חייבים לגעת בבן זוג כשרוקדים. אל תדאג, אני לא אכאיב לך.

ריימונד: לא מכאיב.

צ'ארלי: לא מכאיב. קח את היד שלך. שים אותה בתוך היד שלי ותמשיך להסתכל על הרגליים שלי ואל תפסיק את התנועה. יופי! עכשיו, כשתרקוד עם אייריס, אתה לא יכול להסתכל על הרגליים שלה כל הזמן, אתה חייב להרים את הראש. אז כשאני אגיד לך תרים את הראש ותסתכל עלי, לאט, לאט.... ואל תפסיק את התנועה ברגליים. או קיי, מוכן?

ריימונד: כ-ן.

צ'ארלי: יופי. עכשיו, תתחיל להרים לאט את הראש, עד שאתה רואה את העיניים שלי.

(ריימונד מרים את מבטו לאט עד שהוא פוגש במבטו את עיניו של אחיו)

צ'ארלי: תראה, ריי. הנה, אתה רוקד! זהו זה. תראה איזה ריקוד!

ריימונד: כ-ן. ריקוד.

צ'ארלי: תחזיק חזק ביד שלי ותסובב אותי....ככה.... תסובב... מעולה! אתה רוקד!

ריימונד: כ-ן. רוקד.

(שניהם רוקדים ככה, עם האורות של לאס ווגאס ברקע וזה נראה מאוד רומנטי)

צ'ארלי: אתה רקדן מדהים, ריי.

ריימונד: כ-ן.

צ'ארלי: אתה רוצה לתת לי חיבוק?

ריימונד: כ-ן.

צ'ארלי: כן?

(צ'ארלי מחבק את ריימונד וריימונד מתחיל להשתולל כמו שהוא עשה בשדה התעופה. צ'ארלי נרתע, פגוע, אבל מנסה בכל זאת להרגיע את ריימונד)

צ'ארלי: זה בסדר, זה בסדר, הכל בסדר. הנה, אני לא נוגע בך. רציתי רק לחבק אותך, ריי. פשוט הרגשתי שאני רוצה לחבק אותך.

(הטלפון מצלצל. צ'ארלי מרים ומדבר עם קצין הבטחון של המלון)

צ'ארלי: ..אני לא מבין למה אתה מתכוון? ...בסדר. אמרתי בסדר! אני כבר יורד. (מנתק)

ריי: דייט עם אייריס

צ'ארלי: זאת לא הייתה אייריס ריי. אני כבר חוזר.

(דפיקות בדלת)

צ'ארלי: אמרתי שאני יורד

(סוזן נכנסת)

צ'ארלי: סוזן

סוזן: היי ריימונד, (לצ'ארלי) הבאתי את המסמכים, תחתום עליהם...

צ'ארלי: (עולה על דבריה) סוזן הכל בסדר. אפילו יותר מבסדר. ריימונד ואני הרווחנו כמעט מאה אלף דולר אבל נראה לי שהם לא כל כך אהבו את זה בקזינו. אני חייב לרדת רגע. חכי לי כאן. אני עוד מעט חוזר. תשמרי על ריימונד.

(צ'ארלי יוצא במהירות. ריי רוקד עם הטלויזיה. סוזן מסתכלת עליו בחיוך)
סוזן:אתה רוקד ממש יפה ריי

ריימונד: צ'ארלי בביט לימד אותי.

סוזן: צ'ארלי בביט לימד אותך לרקוד?

ריימונד: כן. יש לי דייט עם אייריס. (שורק) עשר ודקה. היא לא התקשרה.
DON'T CALL ME I'LL CALL YOU

סוזן: אולי היא בדיוק עסוקה, או שהיא שכחה את המספר של החדר שלך.
אתה רוצה לרקוד איתי?

ריי: כן.

we may never, never meet again on .... ברקע מילות השיר
(that bumpy road to love....

סוזן: אייריס הפסידה ריקוד מדהים.

ריימונד: כן. ריקוד בלאס וגאס.

סוזן: ובטח גם נשיקת לילה טוב

ריימונד: כן.

סוזן: התנשקת פעם עם בחורה, ריי?

ריימונד: אני לא יודע.

סוזן: אתה לא יודע? תפתח את הפה....ככה, תעצום עיניים . כן. ותנשק...
כאילו....אתה טועם משהו נורא טעים ונורא רך. תפתח את הפה. בדיוק.
ככה..

(שפתיה פוגשות את שלו)

סוזן: זה בסדר, ריי?

ריימונד: כן!

(הם מתנשקים)

סוזן: איך זה היה?

ריימונד: רטוב.

סוזן: אז סימן שעשינו את זה כמו שצריך

ריימונד: פרד אסטר וג'ינג'ר רוג'רס.

סוזן: רוקדים כמונו.

ריימונד: כן. רוקדים כמונו. כמו צ'ארלי בביט.

סוזן: כמו צ'ארלי בביט.

(צ'ארלי נכנס)

צ'ארלי: הכל בסדר, אבל- אנחנו חייבים לעוף מפה תוך עשר דקות. ריימונד בוא, אנחנו חייבים לזוז.

סוזן: צ'ארלי, על מה אתה מדבר?

צ'ארלי: אני מדבר על זה שאני אוהב אותך (מנשק את סוזן נשיקה קצרה. אחר כך מביט בריי ושולף מכיסו צרור מפתחות) אתה זוכר שהבטחתי לך לנהוג?

ריי: כן.

צ'ארלי: אז יש לנו הזדמנות עכשיו, להקיף את השביל של המלון.

ריימונד: בגלל שאני נהג מצוין. ללא ספק נהג מצוין

סוזן: צ'ארלי, אתה בטוח שזה בסדר?

צ'ארלי: הוא נהג מצוין. ללא ספק נהג מצוין.

(יוצאים)

תמונה ארבע עשרה
משרדו של ד"ר מרסטון

ברונר: שלום , צ'ארלי

צ'ארלי: שלום ד"ר ברונר

ברונר: איפה ריימונד

צ'ארלי: הוא בחוץ עם סוזן, החברה שלי. איפה היועץ הפסיכיאטרי?

ברונר: ד"ר מרסטון. הוא מייד מגיע. לפני שנתחיל את השימוע אני רוצה להגיד לך כמה דברים. מה שיקרה זה שאחרי הדין ריימונד יוחזר אלינו ויקבל את הטיפול הנכון והמתאים בשבילו.

צ'ארלי: אם זה מה שהיועץ הפסיכיאטרי יחליט.

ברונר: העברתי ליועץ הפסיכיאטרי של בית המשפט הרבה מאד חומר על ריימונד. כך שאין לי ספק מה תהיה ההחלטה שלו. אחיך הוא אדם מאוד... מוגבל. אם שמת לב. חבל על האנרגיה צ'ארלי. אביך מינה אותי לנאמן ולאפוטרופוס. מה שאומר שלא משנה אם תזכה במשמורת על ריימונד או לא, בכל מקרה אני לא חייב לשלם לך כלום. זה בידיים שלי, לא של בית המשפט.

צ'ארלי: זאת אומרת, שאתה לא יכול להפסיד.

ברונר: אני יכול להפסיד. אני יכול להפסיד את ריימונד שאני מרגיש את עצמי מחויב לו ולחיים הנכונים בשבילו. התחייבתי בפני אביך לפני עשרים שנה ואני מתכוון לעמוד בהתחייבות שלי. צ'ארלי פעם הצעת שנסגור את זה ביננו. (מוציא צ'ק מכיס הז'קט) יש לי כאן צ'ק על סך מאתיים וחמישים אלף דולר. קח את הכסף ולך לדרכך.

צ'ארלי: אתה יודע, זה מוזר, אני מרגיש שאני לא כועס על אבא שלי יותר... שהוא... מחק אותי מהצוואה. אתה היית חבר שלו, אתה בטח יודע שהוא דווקא ניסה כמה פעמים ליצור קשר איתי. לא חזרתי אליו. הייתי מטומטם. האמת, אם הבן שלי לא היה מחזיר לי טלפונים או מכתבים, גם אני הייתי מעיף אותו מהצוואה. שילך להזדיין. זה ממש לא קשור לכסף יותר. אני פשוט באמת לא מסוגל להבין למה לא אמרתם לי שיש לי אח? אה? למה לא סיפרתם לי? למה אף אחד אף פעם לא סיפר לי שיש לי אח? בגלל שזה היה נחמד אם הייתי יכול להיות איתו הרבה ולא רק את הכמה ימים האלה. ריימונד הא לא החבר הדמיוני שאבא המציא לי. הוא אח שלי. הוא היחיד שזוכר את מה שאני זוכר, ואני היחיד שזוכר את מה שהוא זוכר.

לא צריך את הכסף שלך. הוא אח שלי. הוא לא למכירה. (זורק את הצ'ק ויוצא. ברונר מרים את הצ'ק מהריצפה. צ'ארלי מכניס את ריימונד לחדר)

צ'ארלי: בוא ריימונד.

ברונר: בוקר טוב, ריימונד. חולצה יפה. מ-K-MART?

ריי: K-MART - ערימה של זבל.

צ'ארלי: בוא שב ריימונד.

(מתיישבים שלושתם. ד"ר מרסטון נכנס)

ברונר: צ'ארלי. זה ד"ר מרסטון.

צ'ארלי: נעים מאד.

מרסטון: בוקר טוב מר בביט. היי ריימונד. (הוא פונה לצ'ארלי) כמו שאתה יודע, מר בביט, לא מדובר כאן בישיבה רשמית של בית המשפט. לא עורכי דין, לא שופט, רק האנשים שקרובים לריימונד ואכפת להם ממנו. ריימונד, אתה מוכן בבקשה לשבת? אתה מוכן? ריימונד? לשבת כאן?

צ'ארלי: ריי, תוריד את התיק ובוא שב.

מרסטון: אני חושב שהכי חשוב שנהיה כנים אחד עם השני. אין לי דרך אחרת להגיד לך את זה, אבל...

צ'ארלי: מה? זהו? הפסדתי?

מרסטון: אין פה שאלה של ניצחון או הפסד. אני לא שופט. אני בסך הכל רופא שמגיש המלצות לבית המשפט. אני מכיר את ד"ר ברונר ומאוד מעריך את המוסד שהוא מנהל ואותו כאיש מקצוע.

צ'ארלי: או קיי. אני מבין שסגרתם כבר הכל ביניכם. או קיי! ניפגש בבית משפט.

ברונר: תירגע, צ'ארלי. אנחנו לא האויבים שלך.

צ'ארלי: ריימונד התקדם איתי בשבוע יותר ממה שהוא התקדם איתך בעשרים שנה.

מרסטון: טוב, אני לא חושב שכדאי..

(צ'ארלי פונה לברונר)

צ'ארלי: אתה לא יודע כלום עלינו!

מרסטון: אני לא חושב שזה הכרחי לתקוף את ד"ר ברונר.

צ'ארלי: מצטער.

מרסטון: אני חושב שאנחנו מסוגלים לנהל שיחה תרבותית ולהבין אחד את השני, ועל זה בעצם מדובר.

צ'ארלי: אני מצטער.

(מרסטון פונה לריימונד)

מרסטון: אז מה בדיוק קרה בשבוע האחרון, ריימונד?

צ'ארלי: מה שקרה זה שאנחנו...

מרסטון: שאלתי את ריימונד.

(הוא פונה חזרה לריימונד)

מרסטון: מה קרה בשבוע האחרון, מה עשיתם, ריימונד?

ריימונד: ספרנו קלפים.

מרסטון: ספרתם קלפים?

ריימונד: ספרנו קלפים בלאס וגאס.

מרסטון: אחיך לקח אותך ללאס וגאס?

ריימונד: כן, הרווחנו המון כסף. הצלתי לו את התחת.

מרסטון: הרווחת המון כסף ... בשביל אחיך?

ריימונד: שניים בן זונה.

מרסטון: מה עוד עשיתם?

ריימונד: ריקוד עם צ'ארלי בביט.

מרסטון: רקדת עם אחיך?

צ'ארלי: הוא ביקש שאני אלמד אותו לרקוד.

ריימונד: ריקוד עם סוזן.

צ'ארלי: מה?

ריימונד: נשיקה. עם סוזן.

צ'ארלי: התנשקת עם סוזן?

ריימונד: כן.

מרסטון: מי זאת סוזן?

צ'ארלי: החברה שלי.

ריימונד: כן. ודייט. עם אייריס.

מרסטון: מי זאת אייריס?

ריימונד: הזונה הכי רקדנית בלאס וגאס.

צ'ארלי: איזה מישהי שנטפלה אליו. שום דבר לא קרה. היא נטפלה אליו. זה הכל.

מרסטון: אבל התנשקת עם סוזן?

ריימונד: כן.

מרסטון: נהנית להתנשק עם אישה?

ריימונד: אני לא יודע.

מרסטון: איך זה הרגיש?

ריימונד: רטוב.

מרסטון: רטוב?

ריימונד: כן.

מרסטון: נשמע טוב.

ריימונד: כן.

מרסטון: נהנית לטייל עם אחיך?

ריימונד: כן. אני נהג מצוין.

מרסטון: אתה נהגת?

ריימונד: כן.

מרסטון: אחיך נתן לך לנהוג? באוטוסטראדה?

ריימונד: לאט, על השביל של הכניסה.

צ'ארלי: הוא לא נהג באוטוסטראדה.

מרסטון: היו לו התפרצויות רגשיות במהלך השבוע הזה?

צ'ארלי: למה אתה מתכוון?

מרסטון: דברים שהם נוהגים לעשות לפעמים, כמו להטיח את עצמם על הקירות או לפגוע בעצמם פיסיית.

צ'ארלי: הוא לא בדיוק פגע בעצמו, אבל, כן, בסדר, היה משהו כזה כמה פעמים.

מרסטון: כמה פעמים.

צ'ארלי: או קיי. הייתה לו התפרצות רגשית כמו שאתה קורא לזה כשהיינו בשדה התעופה והוא לא רצה לטוס. אז לא טסנו. זה הכל. לא עשינו מזה עניין גדול.

מרסטון: אבל אמרת כמה פעמים.

צ'ארלי: כן.

מרסטון: מתי הייתה ההתפרצות האחרונה?

צ'ארלי: הבוקר.

מרסטון: הבוקר?

צ'ארלי: זאת אומרת.... עזוב, זה שטויות. כי אני יכול לספר לך כל דבר ואני יכול גם לא לספר לך כלום. הבוקר הגלאי עשן בדירה שלי צפצף וזה קצת הבהיל אותי, אבל הוא בסדר.

מרסטון: רק שלא תבין מזה... שאני מאשים אותך, או משהו..

צ'ארלי: אכלנו פנקייקס.

מרסטון: אתה לא צריך להתגונן.

צ'ארלי: אני בסך הכל אומר לך את האמת.

מרסטון: אני חושב שאתה מפספס את הנקודה.

צ'ארלי: לא. אני חושב שאתה מפספס את הנקודה. אני אומר לך את האמת, אני ישר אתך. הייתי באותה מידה יכול לשקר ואתה לא היית יודע. ובפעם הראשונה בחיים שלי..... זאת אומרת, מה שאני מתכוון זה שאני אומר לך את האמת.

מרסטון: אני מאוד מעריך את זה.

צ'ארלי: כן, בטח.

מרסטון: מה שניסיתי להגיד בסך הכל זה שבכל מקרה אני לא מאשים אותך. גם אם היו התפרצויות הן בטח לא היו באשמתך.

צ'ארלי: אני לא מאמין. כמעט לא הכרתי את אבא שלי, את אמא לא הכרתי בכלל, לפני כמה ימים אני מגלה בפעם הראשונה שיש לי אח ופתאום אתם אומרים לי שאני צריך לוותר עליו?

מרסטון: זה ממש לא מה שאני אומר. ובאמת שאין צורך להתגונן. אתה כל הזמן בהתגוננות, שמת לב לזה?

צ'ארלי: הוא לא עשה לי שום דבר רע, לא עשיתי לו שום דבר רע, לא עשינו לך שום דבר רע. אני לא מבין למה אתה מתערב. זאת המשפחה שלי.

מרסטון: אני לא מתערב ואתה שוב...

צ'ארלי: זאת המשפחה שלי. אתה מבין את זה?

ברונר: אתה אומר שהוא המשפחה שלך, צ'ארלי ומבחינת קרבת דם, אתה צודק. אבל הוא לא מסוגל ליצור אתך שום סוג של מערכת יחסים.

צ'ארלי: זה מה שאתה חושב. יצא לך פעם להיות אתו שבעה ימים בשבוע עשרים וארבע שעות ביממה? אה? קרה לך? בגלל שזה בדיוק מה שאני עשיתי.

ברונר: במשך שבוע. אבל אתה לא יכול לקחת אחריות על אחיך ללא הכוונה מקצועית ואתה לא יכול לקבוע אחרי שבוע אחד בלבד שאתה מסוגל לטפל בו במשך כל החיים.

צ'ארלי: זאת הדעה שלך, ד"ר ברונר.

ברונר: נכון מאוד. זאת דעתי המנוסה והמקצועית.

מרסטון: יש כמה פרטים בתיק שאני רוצה לברר. ד"ר ברונר מצהיר כאן שאתה חטפת את ריימונד מהמוסד בו הוא היה מאושפז במטרה להחליף אותו תמורת כופר של מיליון וחצי דולר. זה נכון?

צ'ארלי: אבא שלי נפטר ולא ידעתי מה קורה איתי, בסדר? זאת הייתה טעות.

מרסטון: אז בשבוע שעבר לא ידעת מה קורה איתך ורצית להחליף אותו תמורת מיליון וחצי דולר, והשבוע אתה רוצה לקחת על עצמך לטפל בו כל החיים?

צ'ארלי: בדיוק.

מרסטון: אבל בהתחלה, מה שרצית זה בעצם.. לחטוף אותו.

צ'ארלי: לחטוף אותו.... זה קצת חריף, לא? לא חטפתי את אחי.

מרסטון: אז במשך השבוע הזה שביליתם יחד, פיתחת רגשות כלפיו.

צ'ארלי: כן. רגע, מה שאתה צריך להבין זה, זאת אומרת אני יודע שזה לא נשמע הכי הגיוני, אבל... כן... ברגע שחיינו קצת יחד אז הכל התחיל... התחיל..

מרסטון: אל תרגיש שאתה צריך להתגונן כל הזמן.

צ'ארלי: אני יכול לדבר אולי?

מרסטון: כן.

צ'ארלי: אני רוצה לדבר. אפשר?

מרסטון: כן, בטח.

צ'ארלי: תודה רבה.

מרסטון: זה בסדר.

(צ'ארלי לוקח נשימה עמוקה)

צ'ארלי: אתם צריכים להבין שכשיצאנו לדרך הוא היה אח שלי רק מבחינה ביולוגית. אבל אחר כך..... זאת אומרת... זה כמו... נגיד שהבוקר לפני שבאנו הנה... הכנתי לו פנקייקס.

ריימונד: עם סירופ מייפל. סירופ מייפל על השולחן לפני הפנקייקס. צ'ארלי בביט הכין פנקייקס.

צ'ארלי: אתה מבין? אנחנו.... יצרנו קשר.

מרסטון: אני מאוד מעריך את זה שיצרתם קשר. אבל מטרת הפגישה הזאת היא להבין מה הכי נכון וטוב לריימונד. האם הוא מסוגל לתפקד בקהילה נורמאלית ומה באמת הרצון שלו, אם זה בכלל אפשרי לאבחן מה הרצון שלו.

צ'ארלי: אני לגמרי אתך.

ברונר: לריימונד אין שום יכולת לדעת ולהבין מה באמת הרצון שלו

צ'ארלי: הוא מסוגל לעשות הרבה יותר ממה שאתה חושב.

מרסטון: אולי נשאל את ריימונד. ריימונד, אני יכול לשאול אותך כמה שאלות?

צ'ארלי: ריי, הרופא מדבר אליך.

ריימונד: כן.

מרסטון: ריימונד, אני יכול לשאול אותך כמה שאלות?

ריימונד: כן.

מרסטון: אתה רוצה להישאר עם אחיך צ'ארלי, כאן בלוס אנג'לס?

צ'ארלי: הרופא שאל אותך שאלה, אז תקשיב, או קיי, ריי?

ריימונד: כ-ן.

מרסטון: ריימונד, אתה רוצה להישאר עם אחיך, צ'ארלי?

ריימונד: כ-ן.

מרסטון: באמת?

ריימונד: כ-ן.

מרסטון: אתה רוצה להישאר עם אחיך.

ריימונד: כ-ן, להישאר עם אחי, צ'ארלי בביט.

מרסטון: זה מה שאתה רוצה.

ריימונד: כ-ן.

מרסטון: אתה רוצה להישאר עם אחיך.

ריימונד: כ-ן. עם אחי צ'ארלי בביט

מרסטון: (אחרי פאזזה) אני יכול לשאול אותך עוד משהו, ריימונד?

ריימונד: כ-ן.

מרסטון: אתה רוצה לחזור לוולברוק?

ריימונד: כ-ן.

מרסטון: ריימונד, אתה יכול להבדיל בין אחיך לבין וולברוק?

ריימונד: כ-ן.

מרסטון: ריימונד, אתה רוצה להישאר עם אחיך, כאן בלוס אנג'לס...

ריימונד: כ-ן.

מרסטון: או שאתה רוצה לחזור לוולברוק.

ריימונד: להישאר עם אחי, לחזור לוולברוק.

מרסטון: זה לא אותו דבר, ריי.

ריימונד: להישאר עם וולברוק.

מרסטון: זה אחיך. וולברוק זה משהו אחר. אתה יכול להחליט?

ריימונד: לנסוע לוולברוק, להישאר עם צ'ארלי בביט.

צ'ארלי: או קיי...

ריימונד: בחזרה לוולברוק, להישאר עם צ'ארלי בביט.

מרסטון: לא, לא, לא, אתה לא מקשיב. זה שני דברים שונים. אתה חייב להחליט, או זה או זה.

צ'ארלי: טוב...

ריימונד: להישאר עם צ'ארלי וולברוק

צ'ארלי: או קיי, בסדר. די. די כבר. אתה לא חייב להשפיל אותו.

ריימונד: להישאר עם וולברוק...

צ'ארלי: זה בסדר, ריי. זה בסדר...

ריימונד: להישאר חזרה לוולברוק עם צ'ארלי בביט.

צ'ארלי: די ריי, זה בסדר. הכל בסדר.

מרסטון: תסלחו לנו לרגע

(ברונר ומרסטון יוצאים)

(צ'ארלי הולך לעבר ריימונד. הוא מניח את ידו על כתפו של ריימונד. ריימונד אינו נרתע)

צ'ארלי: אתה לא רוצה עוד שאלות, נכון?

ריימונד: לא. לא עוד שאלות.

צ'ארלי: אתה לא רוצה עוד שאלות.

ריימונד: לא.

צ'ארלי מעסה את גבו של ריימונד וריימונד אינו נרתע. להיפך – הוא מתמסר למגעו)

צ'ארלי: אז לא יהיו יותר שאלות. נגמרו השאלות, או קיי?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: אני אדאג לזה.

ריימונד: כן.

(הם שקטים. צ'ארלי מתכופף לעבר ריי)

צ'ארלי: שמע, ריי. אני לא יודע מתי תהיה לי עוד הזדמנות לדבר איתך, אבל אני רוצה שתבין שה...אנשים האלה.... ד"ר ברונר... אכפת לו ממך והוא מאד דואג לך. הוא רוצה שתחזור איתו לוולברוק, אתה מבין?

ריימונד: כן.

צ'ארלי: אבל אני רוצה שתדע שמה שאמרתי על זה שאני רוצה להיות איתך ושאתה אח שלי ושאתה המשפחה שלי... זה.... אני מאוד שמח שיש לי אותך ריי, שמח שאתה אח שלי.

ריימונד: אני נהג מצוין.

צ'ארלי: כן, נכון, אתה באמת נהג מצוין.

(שניהם שותקים לרגע)

צ'ארלי: אני שמח שאתה אחי הגדול.

ריימונד: כן.

צ'ארלי: ואני, אבוא לבקר אותך המון. אני מבטיח ריי. אני לא אשכח. אני לא אשכח כלום.

ריימונד: כן.

(צ'ארלי מתכופף ומנשק את ריימונד על מצחו. ריימונד אינו נרתע)

צ'ארלי: אני אוהב אותך, ריי.

(יכול להיות שצ'ארלי אינו ממתין לתגובה. אולי הוא אמר בסופו של דבר משהו טהור ונקי שאינו זקוק יותר לתגובה. אבל עדיין, העובדה שאין תגובה מצדו של ריימונד קורעת את ליבו. יש שתיקה ארוכה במהלכה ריימונד פשוט נשאר יושב, נטוע במקומו, ואז בנחישות ובהירות הוא אומר...)

ריימונד: כן. צ'ארלי. צ'-א-ר-ל-י..... חבר הכי טוב שלי, צ'ארלי.

מסך.